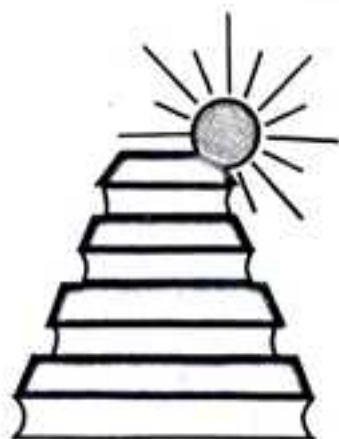

کھتال

تاج محمد علی

تھتال

تاج محمد طائر

بلوچي اکیڈمی کوئٹہ

© بلوچی اکیڈمی کوئٹہ

تھقال	:	کتاب عن نام
تاج محمد طائر	:	لکار
بلوچی اکیڈمی	:	شنگ کار
الیاس بلوچ	:	کمپیوٹر کمپوزر
اکرم دوست	:	ٹائٹل
2004	:	اولی چاپ
500	:	دانگ
150 روپیہ	:	بہا

مطبوعہ المنخرن پرنٹرز

گمک :..... اکیڈمی ادبیات پاکستان

تادات

کلا نہیں شاعر وند کار

واجه ماسٹر محمد حسن تاج

عِ نامِ عَ

انت آئی ء اے نیک دلیس ء راستیں نگد منادل ء لگ انت ء من سک بازوش
 بوتال کہ مے شائر ء کلمکارانی تھا چار ء تپاس ء شرگداری ء جوہر ء واک
 موجود انت۔ من چرے ہبر ء سنی ء سر پداتاں رودراتکی بلوچستان ء بلوچی
 شاری اگس چہ قبلی بلوچستان ء شاری ء گیشتر نہ انت کترہم نہ انت بلے
 من پداہم وتارا میارگ نہ کت چیا کہ منی جند ء واک ء زانت تا قبلی
 بلوچستان ء ہد ء ات براں بلوچستان ء اے دومی ہند ء شاری ء شائرانی
 بارو امنابازیں زانتکاری نیست ات۔ پیشامن اے بہر ء رادست نہ جنگ
 ات ء اے کار ء پہ دگہ زانتکارتر ء کواستریں کلمکارے ء اشتگ ات البت
 من باندوتی کتاب ء پیش گال ء اے ہبر پکائی ء نبشہ بکتیس کہ منی اے کتاب
 بلوچی ء نوکیس شاری ء نوکیس شائرانی سرجمیں شوندار نہ انت بلکیں ایوکا
 بلوچستان ء قبلی ہند ء شائرانی گیتارانی گچگیں بہرے۔

وہدے دوسے ماہ ساری بلوچ راج ء نامی نہیں ازم گر ء راج
 دوست واجہ نور محمد نورل ء منا واجہ تاج محمد طائر ء شاری ء کتاب دات ء گشت
 کہ من ایشی ء سر حال ء بنویساں تہ مناسابوت کہ نوکیں بلوچی شاری ء بابت
 ء منی رد ء بند آتگیں کتاب واقعی ناسرجم ء نام تمام انت چیا کہ ایشی ء تھا قبلی
 بلوچستان ء ابید ایرانی بلوچستان ء بلوچ شائرانی ہم ہج نمائندگی نیست کہ

چریشاں یکے ولجہ تاج محمد طائر انت کہ اگر چہ بنیاد، ایرانی بلوچستان، جبہ
 منند انت بلے زندمان و جیزہ و جنجالانی سوب و بلوچستان و دراہیں بہرے
 گوٹگ انت و چہ بلوچستان و در بازیں ڈنی ملک و شہراں تہم تاں بازیں
 سالاں جاہ منند بوتگ و ہدے من ولجہ و شاری و کتاب زرت و وانگانے
 لکتاں تہ من حیران و ابکہ بوتان کہ اے تیمیں پلگار و وش گپتاریں شائرے
 و بابت و من پر چہ ساری و نزاہتکار بوتگان و آئی و بابت و وتی کتاب و تہا
 بیچ نداتگ۔ من ولجہ و شاری و واناں بوتان۔ و ایشی و راجاران و تپاساں
 کت تہ منی دل و اے واہگ و ارادگ محکم بوان بوت کہ منارا الہی و وتی
 کتاب و رادوار رد و بند دیگ لوٹیت و ایشی و تہا لہتہیں زوری و کمی آں
 در کنگ لوٹیت۔

اے کسانیں تران و رند کہ زاہر و گوں ولجہ طائر و کتاب و سیادی
 یے نیست ات۔ من نوں وتی و بنی سیاہگ و نیمگا کایان بزاں ولجہ تاج محمد
 طائر و شاری و رنگ و لیکہ و ماں بلوچی شاری و آئی و جاہ و حیثیت و بابت
 و وتی لیکہ و مارشتاں نویساں۔

چہ درستاں ساری اے ہبر و پد رکنگ لوٹاں کہ تاج محمد طائر بنیادی
 صورت و غزل کشیں شائرے۔ پو وڑ و پیم، مانا و مکسد و رنگ و دروشم آئی و

غزل چه مراد ساحر و غزلاں سک نزدیک أنت کہ پہ مقصدیت و زبان و
 رچوکی آئی و رامن بلوچی غزل و بابا آدم لیکاں۔ منی نز و چه ظہور شاہ ہاشمی و
 ساری بلوچی غزل نوک چه مات و لاپ و ودی بوتگ ات و شیر مچیں طفلی و
 ات۔ سید ہاشمی و آئی و را پہ بد و کٹ رودینت و چا بڑکت و آئی و را یک
 دجھمیں و پکا میں رنگ و دروشم یے دات۔

وہدے مراد ساحر اتک تہ آئی و ہمے چا بڑ و کسان سالیں ”غزل“
 و رازندان و گرم و سارتانی سما و سادات۔ آئی و را و رنا و جوان کت آئی
 و تہا پکر و مقصدیت و روح مان کت و آئی و را یک سرجم و تیاریں، با مقصد
 و با مانا میں رنگ و دروشم یے دات۔

اے پیما بلوچی زبان و اے دو میں شائراں بلوچی غزل و را
 مرو چگیں جاہ و مقام و آ ورت و سرکت چرے ہبر و منی مراد و مکسد الم و اے
 نہ انت کہ بلوچی غزل و دیرئی و ایدگہ شائراںی بہر و ونڈگوں نہ بوتگ۔

ہر یک شائری و دیرئی و اے عمل و Process و را دیمبراں
 کتگ بے سید ہاشمی و مراد ساحر ہما با مرد اتنت کہ اگس مہوتین انت تہ بلوچی
 غزل مروچی ہم چو کسانیں طفل و بے سکت و بے طاقت ات و بلوچی شائری
 و مسال چو طائر و اے شیرینگ و بوتگ ات کہ

او ہے باتاں کہ کنجیں آمین ء

گنداں ناھے نہ پوت ء، پونے

دنیا ء زانوک ء کو اسانیھیال ء جوانیں ء گچینی شائری ہمانت کہ

آئی ء تہا حقیقت ء راستی بہ بیت۔ بزاں شائزہما ہبر ء مارشتاں کہ گشگانت،

آہالیگ ء کو اپگیں کہ ء داستان مہ بنت بلے انسانی دنیا ء تہا موجودیں

راستی ء حقیقت بہ بنت۔ اے وڑیں شائری ہما وھدی بوت کنت کہ شائزہ

ہما دراہیں تجربت ء واقععت آں وت آشناگ ء زانتکار بہ بیت کہ آھانی

بابت ء آ نوینگان انت بزاں اگس آ غریبی ء نیزگاری ء بابت ء نویگان انت

نہ آوت نویسیت انت تہ گریبی ء بزرگی ء تجربہاں چہ بگوزیت۔ اگس آ زلم آ

ماچیں مھلوک ء بابت ء تران کنت تہ وت زلم ء جنتر ء درشگ ء تجربتاں

بزانت ء ہماریت۔ ہبر ء مقصد ایش انت کہ یک زالمے زلم آماج ء لگت

مالیں مھلوک ء بابت ء اگس بنویس ایت یا سیرلاپیں مردے اگس گریب ء

شدیکانی بابت ء تران بکنت یا سیر ء سردارے اگس بزگر ء شوا زگانی بارواشتر

بگش ایت تہ آئی ء شتر، تران ء گپتارانی تہا راستی ء حقیقت جاہ نیت چیا کہ

آئی ء دلی جوزہ ء مارشت آئی ء حکم ء ہمراہ داری ء کرت نہ کنت۔

آئی ء شتر ء گپتارانی تہا گران ء مانا داریں لوز ء ترکیب و بوت

کنت مبلے چه دل ء جہلانکیاں در تملیں جوزہ ء مارشت ء پیدہ بوت نہ
 کنت ۔ اے سگانی بنیاد ء ماگس بلوچی شائری ء بچاریں تہ پدربیت کہ
 بلوچی ء نامداریں گیشتر شائری سوب مندی ء سبب ہے بوتگ کہ آھانی
 شائری ء تہاراستی ء حقیقت بوتگ ۔ سیدھاشمی بہ بیت یا مراد ساحر میر گل خان
 نصیر بہ بیت یا آزاد جمال دینی اکبر بار کزئی بہ بیت یا عطا شاد آھانی شائری پہ
 ذہنی عیاشی یا پہ لفاظی ء ہاترانہ بوتگ بلکیں بلوچ راج ء بلوچ سوسائٹی ء
 در پیشیں زرنگ ء برھقیں جیرہ ء جنجالانی بابت ء بوتگ انت ء بلوچ راج ء
 یک فردے ء حیثیت ء کہ وت ہم گوں ہمے جیرہ ء جنجالاں دیم پہ دیم بوتگ
 انت ۔

ہے راستی ء حقیقت ء رنگ ء دروشم مارا طائر ء شائری ء تہا گندگا
 کنیت ۔ وھدے آنیز گاری ء بزرگی ء بابت ء تران کنت تہ وانوک زانت
 ء ماریت کہ اے لوز چه آئی ء دل ء جہلانکیاں در آہگا انت ۔ ایشی ء سبب
 ایش انت کہ آوت ہے واری ء بزرگی ء بے پشتی ء بے وسیلہئی ء ار جان
 بوتگ اے راست ء حقیقتیں مارشت ء جوزھانی درازگازی چه اے چیر ء
 ستر اں جوانی ء بوت کنت ۔

مناں نیز گار، نزور، نابود، اواز گار!

وتادیرچه منادارئے پمشکا
نه وارنگ چومنا تورنجی تیلانک
کتمے گورگند ء نارئے پمشکا
کسی ایردستی ء طائر نه نه من ایت
جهان ء بزگ ء وارئے پمشکا
یا اے شترکه ۔

جتانت دوست اگس آ بے میارانت۔
میار طائر ! تئی نیزگاری بیگ انت
یا گڈا اے شترکه !

هؤ واری که بوت انت چه آ یک ء تئی
په دوستاں گپ دپ ء مرچاں زاھے
مجیئر طائر ! دل ء که سکی ء روج
رونه وائر کنت وشی پدا مئے
یا اے شترکه

منی بے ساری ء سوب واری
ترا چون انت که چوگونک ء ئے ؟

یا کہ اے شرک

منی واری ء چہ منا بازیں

ہمدلیں دوستے دیر کنزینگ

بس انت او بہت منی جہان گولیں -

گوں وتا باز مناتو گزینگ -

منی نزع راستی ء حقیقت ء پد رانی ء تچک ء برحقیں جوزہ ء مارشتانی

درا نگازی طائر ء شاری ء بنیادی ہشت انت کہ ہر جاہ ء ہر کجا گندگ بیت -

ٹری قومی گپتار بہ بنت - کہ رنگی یا عشقی تچک ء سادگیس مارشت ء جوزانی

درا نگازی یک پیا پدراننت -

پہ مسال ء

بے میار انت آ کہ شانک دنت پمن ڈوک

تنی میار انت کہ تو کتگ مارا گنوک

زیک ترا مادیت گوں بد واہ ء وتی

دوشی دراہیں شپ مے سنگ لاپ ء توک

ہر کسی دیوان ء تو براہ ء سپاہ -

پر منا کرتگ وتا تو عید ء نوک

رندا جن بد قولی ء تھون ء منا
 پیرا زھیں زبان ء جندء موک!
 یا کہ آئی ء اے قومی شتر
 گپتگوں تچک ء مادیں راھے۔
 سربیاں دجماں بہارگاھے۔
 آ کہ جزم انت چہ وتی جندء
 آنہ نذنت نہ چارنت ہمراھے
 روت بے چاڑی ء تھاریں شپ
 کیت اثرنا ء چاڑیں بانگو اھے۔
 زانا پیرے نوں کپتگ ء طائر
 پہ ترا گزیت مرچی روبایے۔

منی جندء نزیک ء اولسی شائر ہمانی ء گشنت کہ آئی ء شاری ء
 مہلوک یکے بزانت ء سرپد بہ بیت ء دومی آئی ء شاری ء بنیادی لوٹ ء
 مقصد مہلوک ء گہتری ء بہتری بہ بیت۔

مہلوک یک شائرے ء شاری ء ہما وھدی سرپد بوت کنت کہ آھا
 ہمانی جندء زبان ء بہ بیت بزائ ہما لوز، ترکیب، بتل ء گا لوار کہ ہر روچی گپ

غُترانانی تہا کارمرز بنت ہماشترانی تہا زورگ بہ بنت نہ کہ ہما لوز غ ترکیب کہ آ
 چہ مہلوک ء زانت ء سناء دور ء گستا انت ء آھاں ایو کا وانندھانی یک
 خاصیں ء کسانیں نکلے زانت ء سر پد بوت کنت ۔

لوزانی گچین کاری ء رد ء بند، مسال ء شہینانی کارمرزی ء گچین کاری
 ء ایشانی جوڑینگ ء پلگا رگ ۔ اے ہنچیں رپک انت کہ ہر پیم شتر تریں پیمے ء
 کار بندگ بہ بنت شائر ء گیتار گیشتر وانا ک ء پھمناک زیبا ء ڈولدار ء دل ء
 ایر کپوک بنت ۔ ہمے سنگانی بنیاد ء من میر گل خان نصیر، مراد ساحر بشیر بیدار ء
 دگہ چیزے شاعرانی شائر ی ء را اولسی شائر ی گشاں ء سر پد باں ۔ اے رد ء
 وھدے من طائر ء شائر ی چارات تہ من اے ہبر دیست کہ ایشی ء تہا ہمے
 سپت تاھدے ء است انت ۔ آئی ء شائر ی ہر روچی لوز، ترکیب ء مسال ء
 شہیناں چہ سر کوٹ انت کہ پہ گوم ء گیگ جوڑینگ ء نادینگ بوتگ انت
 شترانی مقصد ء مانا تچک ء سادگ انت کہ ہر کس اش سر پد بوت کنت ۔
 بلوچی ء زگریں ء ہر روچ کارمرز بوؤ کیس بتل، مسال ء شہینانی کارمرزی ء
 سبب ء شتر ڈولدار ء چوک انت ء پہ مانا ء مقصد ہم سیر ء ہنر گار انت اے رد
 ء آچہ مراد ساحر ء سک باز اسر مند گندگ بیت پہ مسال ء من چیزے شتر جہل
 ء دیک لوناں ۔

سرکت پدا سرگواتے ء
زاناں کپاں کورچاتے ء
مئے دوستی ء مہریں کلات
لیٹینت گم ء شہماتے ء
لونجان انت لوپ اے پاہو ء
بے نور پدا کنت ماتے ء
طار نوں بس کن آزمان
لرزہنت تئی سلواتے ء
یا اے شرکہ

کن ئے گوں من بدی ء لوٹ ئے شرمی
بجن پشدار من ایک دست ء چاپ ء
یا گڈا اے شرکہ

وتاھر ہر وہدے تہنمارتگ من
جہان ء یکیں تئی راہ چارتگ من
منابے اوتی ء سوتلگ لوار ء
نوان ء اوست ء تئی ساسارتگ من

شنت آروچ کہ ڈیک وارت پہ نیون
مدام تو گل اتگ ، شا کارتگ من
یا اے بند کہ۔

دائما مجلسانی توک ء ء
بلے پمن چو عید ء نوک ء
توئے نازک چہ ہر س ء پمن
دل گل ء پرچیا چو نوک ء
یا اے شتر کہ۔

کنیت سر ء تئی ، ترا اے زانگ بیت۔
آرت یک سیرے پخت چانگ بیت۔
چو کہ زانت ادس ء بانگ
بے گشان بیت بے بشانگ بیت۔
کور تئی پهم دوست منی زانت ء
گوں ترا چون کتاب وانگ بیت۔
چے دل ء جنت گوات مرگ ء پد
آ منی کر ء کنیت پانگ بیت۔

یک خاصیت ہے کہ طائر و غزلانی تہا من دیتگ آ آئی و شترانی تچک
 و برابریں وزن و موسیقیت انت۔ ہر شترائے کہ بچارے پہ سنگ و وزن
 پہک برابر انت و ہج وڑیں کمی و گیشی درانکت۔ ہمے پیا آئی و شترانی تہا
 ترز و موسیقیت ہم سک باز انت۔ ایشی و سبب بلکہ ایش انت کہ طائر و
 شاعری و پیرگوں ترز و موسیقی و بازہب و واہگ بوتگ و چونکہ آوت
 کشیت کہ شاری و بنگچی و ساری آ و بلوچی و نامی میں سازگر و شتر جن
 نور محمد نور آل و گوں دگہ چیزے سنکتانی ہوری و ماں بلوچی موسیک و اولی
 کلب جوڑ کتگ ات و اے تک و جہد و کوشت کتگ ات۔

ہمے وڑا ردیف و قافیہ و کچین کاری ہم طائر و شاری و خاصیتیں
 سپت ہے۔ اے رد و آئی و مرد ماں ہدا مرزی مراد ساحر و ترانگ و گیبجنت
 تہ زاہر و بے مقصد و بے تائیں لوزانت و ہدے ردیف یا قافیہ و زوریت کہ
 سک ڈولدار و بامقصد جوڑ بنت و وانوک و انچوسما بیت کہ اے لوز چہ ازل و
 پہ ہمے شتر یا بند و خاترا جوڑ کنگ بوتگ۔ پہ درور و طائر و جہل و شتر چارگ
 کرزنت۔

وتارا منز لے شکر انت سرئی کت۔

منابلی تریں در پہ درئی کت۔

گوں دستاں کُشنگ ات من واہگ ء در چک
نراناں چوں پدا رُست ء برئی کت۔
پہ نام ء بخش ات ئی حائی وتیگ ء
بلے بنام جہان ء چا کر ئی کت۔
یا اے شکر کہ۔

پہ تئی دژ ناماں من ہیراتاں شنکوں۔
بدے دُر جیس دپ ء سوگاتاں شنکوں
منی بیگواہی تئی بیگواہی بیت انت
ترا بید من پہ مہر کسے بچاراں۔
چہ ہر دو دیدگاں گور باتاں شنکوں
تو دودانی گلام من تئی گلاماں
توئے آجونہ من آزاتاں شنکوں۔
یا گڈا اے شکر کہ۔

تومنی ہمراز اتے کہ آروچ اتنت
گوں منا امبازاتے آروچ اتنت
من توار تئی و شکلیں ، وش زیمیریں۔

تومنی آوازاتے آروچ اتنت۔
 وش ات یا سکی ات گوں طائر ء
 لیزو ء جماز اتے آروچ اتنت۔
 یا اے شکر کہ

زانے گوچلی گارے پمشکا
 منی پیم ء گماں بارے پمشکا
 کسی ایردستی ء طائر نہ منے
 جہان ء بزگ ء وارے پمشکا
 رواں تچکا، کناں تچکیں ہبر من
 منا پہ زھر تو چارے پمشکا۔

من وتی اے کسانیں چمشانک ء تہا واجہ تاج محمد طائر ء شاری ء
 دراہیں رنگ ء رھبند اں بیان کت نہ کناں۔ ء نہ منی متاہ ء مقصد ایش انت۔
 منی اے کسانیں چمشانک ء نویسگ ء مستریں مقصد اے راستی ء حقیقت ء
 نیمگا اشارہ کنگ انت کہ اے نوکیں دور ء شائر ء ایدگہ کلمکار پہ گال ء گپتار،
 پہ مقصد ء پہر پک ء رھبند کہ انچو کم ہاٹیک ء نزور نہ انت چوکہ بلوچی زبان
 ء تاریخ سازیں شائر ء کو اس ہذا مرزی عطا شاد ء نزیک بیست سال ساری

گشتگ اَت آوہدی واجہیں عطا شادء گشتگ اَت کہ ”عنقا، گل خان نصیر، سید ہاشمی، ملک طوقی، مراد ساحر، اکبر بارکزئی، کریم دشتی ء صدیق آزاد ء رند یک چشین شائرے نیاتگ کہ اے وهدء مردم آئی ء ہبرء بکنت۔ نوکیں زھگانی تہا اگس یک توارے گوشاں کپیت آبشیر بیدار ء توار انت بوت کنت کہ دیمتر آوتی رندء شائرانی یک چڑے بیاریت بلے سرزا ہرء اے درانکت۔“

بلے گوستگیں بیستیں سبالاں نہ ایوکا نوکیں شائرانی یک مزنیں ء زاہریں چیزے دیما اتلگ بلکیں چہ نوکیں شائران بازیں ہنچیں ہم است انت کہ پہ زبان ء سیری ء ازگاری، ماناء مقصد تچکی ء پلگاری ء چہ درستاں گیش پہ بلوچی گرائمر ء زبان ء رھبندانی دلگوش داری نہ ایوکا چہ نوکیں دور ء شائرانی سروک ء کماندار ء دیما درتلگ انت۔ بلکیں نیامی دور ء ہما شائرانی کہ آہانی نام واجہیں عطاءوتی برزء داتگیں گشتن ء تہا گپتگ اَت، چما ہاں بازینے ء ہم سری ء ہم دروری ء کزگا انت۔ من نہ لوٹاں کہ اے تک ء عابد آسکانی ابراہیم عابد، مبارک قاضی، منیر مومن تاج محمد طائر یادگہ کسے ء نام ء بکران، بلے چریشاں کجام یکے ء ایدگہ بازینانی کہ آہانی نام من نہ گپتگ انت، شئر ء گپتارانی چار ء ٹپاس ء پدمنی اے ہبر ء راستی ء برجھی پدیر

بیت۔ تاج محمد طائرِ اے کتاب کہ اے وھدی شمعِ داستانِ انت ہم منی ہمے
جبرِ راستیٰ ءیک شاھد ءو گواھے۔ منی نزع وھدے تاج محمد طائرِ گشیت کہ۔

سگ اتگ واری ءو دیستگ رنج باز

راہ نہ داتگ انگتا ماراست ءتاب

تہ آیو کاوتی ذاتی تجربت ءو مارستانی درازگازی ءو نکنت بلکیں بلوچی
شاری ءنو ک نہال ءو ورنا پکریں کاروان ءو نمائندگی ءو کنت کہ ایشی ءو نوکیں
دور بزاں پیست ءو یکمی کرن ءو لوٹ ءو گزرانی پیلو کنگ ءو ہاترا پہ وت یک
پکائیں ءو محکمیں راہ ءو رھبندے گپتگ ءو چم اش پہ بلوچ راج ءو گڈی منزل ءو
سک انت ءو پہ بے گومی بلے پہ دل جمی ءو ترندی دیم پہ ہے منزل ءو روان
انت۔

غلام فاروق بلوچ

دانکے وتی بابت ء

منا بُندرا موسیقی ء شوق بوتگ ء انگت ہم پیے ناپیے موسیقی
 ء گوں گلایشاں۔ موسیقی ء یاد گرگ ء ہاتر ء منی مستریں برات ء
 منا کلاکوٹ ء اُستاد محمد یعقوب ء کلب ء واجہ نور محمد نورل ء کرا
 بُرت۔ اے ہما زمانگات کہ نورل وت چہ اُستاد محمد عمر ء موسیقی یاد
 گرگ ء ات نورل ء منا سارے گامایات دات انت ء من پہ
 دلجمی موسیقی ء پڑا ایرپکتاں بلے ادب ء بے گوازیں زر ء من چون ء
 چہ پیا دورکت اے بابت ء منی سرپر نہ بیت ء من ہج گوشت
 نہ کنناں منی کسانى ء ہما سنگت ء جاہ آروک کہ منی شاعر بیگ ء پیسر
 چہ من سرستگ انت ء دور بوتگ انت ء شاعر بیگ ء رند و ہدے
 ہور بوتگ انت آیاں باور نہ بوتگ کہ منیں ہج مزانت شاعرے یاں
 برے برے منی جند ء ہم ہیرانی بیت کہ من ادب ء تہ ء چون آتکاں پرچی ء
 کہ اینچوسال ادب ء تہ ء گوزگ ء رند ہم اگاں کسے منا شاعری ء
 لبزی مانا ء جست بہ کنت من دلجمیں جواب دات نہ کنناں منی سرتھنا امیشی ء
 پر بیت کہ بلوچی زبان ء اولی ایں ادبی گل سرچمگ ء اولی کارگشاد ء
 وتی و ہدے غزل ء شاعر ہد امرزی ماسٹر محمد حسن تاج ء منی کسانى ء منی تہ ء
 شاعرے دیتگ پمشکا ہما زمانگ ء ہدا مُرزی ء منا ء ولہ نانا محم

الدين مياري مشاهره هاں بَرنگ استاد مياري و هما زمانگ ء شاعر
 بوگ بلے منی پگر ء هم نہ پتگ کہ من یک روپے شاعرے باں۔ بلے من
 پہ ایمانداری گوشاں کہ منی شاعری ء هُت ء رُدوم دیگ ء نور محمد
 نورل ء مزین دستے مان انت غلام محی الدین میار ء رنداگاں کتے
 مناسکیں داتگ گڑا آ نور محمد نورل بوگ منایا دانت کہ من وتی زند ء اولی
 شعر بزاں

بچی منی تو زندگ بہ باتے

زند ء وتی تو بزگ مہ باتے

نبشت استاد نورل ء آئی ء ترز جوڑکت ء مھر جاہ جتئی ء
 گوشتئی کہ اے طائر ء شعر انت آئی ء چوکنگ ء چہ منی دلہدی بوت
 ء منی شوق ہم گیش بیان بوت۔

۱۹۷۶ء من امارات ء شتاں منی پگر ء ۱۹۷۷ء یا ۱۹۷۸ء نورل

ہم آتک گڑا اصغر درامد ء کستریں برات اکبر دوست نور محمد نورل ء من
 وت گوں لھتے دگہ سنکٹاں هور بوت ء بلوچی موسیقی ء اولی کلب ماں دیرہ
 دبسی ء پچکت رندا عباس علی زیمی ہم آتک ء گوں مارا هور بوت عباس علی
 زیمی ء آگ پہ منابد نہ بوت چئی ء کہ عباس علی زیمی شارے ات ء منا
 اصلاح ء ضرورت ات ء زیمی ء منی شعر اصلاح کت انت ء مناتھرانی

بابت ءہم سرسوج کی گت چیزے وهدء پداہمے کلب شارجه ءتچ کت
 شارجه ءکلب ءبرکت ءظفر علی طفر هدا مرزی پیر بخش پیرل صادق رهچار
 برکت سجاد مراد بخش مراد (ملا مراد) ء رفیق ابدال ء وڑیں چه مناشر
 تریں واننداء زانتکار تریں شاعرانی روگ آگیک بنا بوت رنداہمے سنگت هور
 بوت انت سید ءلبر انکی مجلس اش جوڑکت چو موسیقی ءکلب ءرندا ماں
 امارات ءبلوچی ءاولی ادبی مجلس ات ہمے مجلس ءبرکت ءعبدالصمد امیری
 صدیق آرات ءگون ننگ ءموہ رس ات ءچه آیانی زانت ءچیزے یاد
 گپت پدا ۱۹۸۶ء من امارات یلدا ت ءکراچی ءآتکاں اے منی وش بھتی
 ات کہ اے روچاں کراچی ءادبی سرپر سک بازات هروهد مشاعرہ ات ء
 بلوچی موسیقی ءپر وگرام ات انت کہ مرچاں کستانی آماج انت۔ پدا منی وش
 بھتی یے ایش انت منا وهدء زانتکاریں ءوانندگیں سنکتانی دیوان
 نصیب ءبوتگ ہمے استادیں ءزانتکاریں ولجہ ہانی نیادانی برکت ءمرچی
 من وت ءشاعرو کے زاناں اے ولجہ ہانی تہ ءاستاد صباء منی باپشت ءء
 دیما منی شاعری ءتوسپ کتگ ءدلبدی نی داتگ ہمے رنگ ءجی آر ملء
 انچوش کتگ ءقاضی باز برا منا گوشگ تی تہ ءشاعری ءجراشیم هست تو
 شاعری بہ کن اے استادان گون نندء نیادء سلسلہ داں ۱۹۸۵ء پتگ چی ءکہ
 ۸۸ء من ایران ءآتکاں ادء آگیک ءرنداں ۱۹۹۲ء منی شاعری ءتہ ء

مزنیں اوشتے آتک چہی ء کہ ادء ادبی چاگرد ء نہ بیگ ء ابید مزنیں ترس بنیے
 ہم ہست ات بمشکا ۸۹ ء ہیج شعر گندگ نہ بیت تننا کے شعر ۹۰ ء ۹۱ ء من پر
 بست گت -

۹۲ ء کراچی ء شتاں کراچی ء روگ ء بگرداں مروچی شاعری
 بیگ ء انت شعر شمر انت یا تھراب بلے شاعری بیگ انت - ذگہ تھرے بیہ
 بمنان ء بگوشاں کہ منی شاعری ء گیشتریں بھرے منی زات ء مر چیدانی
 ترجمانی ء کنت اے کارمن پہ زانت نہ کتگ تھرے چے کہ منی سراگوستگ یا من
 مارا تگ من شاعری ء آئی ء عکاسی کتگ وتی درو ء شموشگ ء درو ء درد من
 مارات نہ کتگ شد گیس لاپ ء سیریں لاپ گوشت نہ کتگ باز مردم ء منا
 دیما ء باز ء با پشت ء مایوسیں شاعر گوشنگ اگاں راستیں تھر ء کنگ ء نام مایوسی
 انت گز اے مایوسی مناسر ء چماں انت من ووت ء شاعرے گوشاں من
 شاعرے یاں یا ناں اے تھر ء فیصلہ کنگ ء حق شماز انتکاریں وانوک ات نہ
 منیں نزانتکارے منی شعرانی شری یاں استادانی دلبدی سرسوجانی شمر بزان
 ات ء صرا بیاں من ء بہ گوش ء ات چہی انت .

ایر جنت دیما ستا با نیشٹ ء کنت
 دوست جھان ء یکیں تائمے ہما

شمے کتر

تاج محمد طائر

لھتیں گپ تھتال ءِ بابت ءِ

من وتی شعر ہجر چا پگ ءِ لائق نرائنگ انت ءِ ناں کہ من آنی چہ
 وتی شعراں ایمن ءِ دلجماں بلے ۱۹۹۲ء کراچی ءِ منی برات گوئلئیں سنگت
 کریم آزات ءِ یک روچے منی کتابانی چا پگ ءِ بابت ءِ گپ جت ءِ
 گوشت نی من دلماںگاں چہ عزت اکیڈمی ءِ نیمگ ءِ تنی آزمانک ءِ شاعری ءِ
 کتاباں چاپ کناں من آئی ءِ گوشت من انگت چہ وتی شاعری ءِ دلجم نیاں
 بلے شاماگاں زان ات کہ چاپ کرزانت گڑاشماوتی مستروت ات منادگہ
 ایرادے نیست. اے ہبرانی چیزے وهدء رند من وتی شعر ءِ آزمانکانی دپتر
 استاد صبا ءِ کرا پیہ کریم آزات ءِ امانت گت انت ءِ وت پدا ایران ءِ
 آتکاں. اے دپتر داں باز وهدء استاد صبا ءِ کرا ایرات انت. من زاناں
 آروچی آزات ءِ گول من مشکرائی کتگ ات یادگہ مشکلاتانی سوب ءِ آئی ءِ
 اے دپتر دست نہ گپت انت ۱۹۹۲ء من ءِ وتی علاج ءِ ہاتر ءِ پدا کراچی ءِ
 آگیک پت منی جزائی ءِ رند چہ چابھار ءِ منایاد نہ انت، آزگ ءِ کلوه کتگ
 ات یاوت ٹیلیفون نی کتگ ات کہ ”چابھار لہز انکی بیل“ ءِ تنی کتابانی چاپ ءِ

اگدہ زرتگ. اگاں تنی آئیگ نہ بیت گڑاگوں کسےء دیم اش دے. چه
 اپتال ء زکست بیگ ء رند من وت اے دپتر بڈا جت ء پدا چابھار ء
 آ ورت انت. بلے چیزے وهد گو زگ ء رند من ماریت کہ اے ہم انچیں
 ہبرے ات، کہ بوت ء شت من اے دپتر وتی سیادے ء لوگ ء چابھار ء ایر
 گت انت. چیزے وهد گو زگ ء رند پدا کتابانی چاپ کنگ ء سُر پُرے بنا
 بوت. بلے اے بری عبداللہ پیشنی ء شعرانی کتابے دیما آ ورت اش، آ ہم
 انگت چاپ نہ بوتگ ء یہ ہال واجہ اشرف سر بازی ء کرا ایر انت. پدا
 چیزے وهد ء رند گہ چست ایرے بیگج بوت. اے بری قرآن شریف ء
 بلوچی ء ترجمہ ء گپ اش دیما آ ورت. بازیں چست ایراں منی دل چوشیں
 ہبراں پُرشت ء ایکیم بوت ء نشتاں. پرچی ء نوں من شری ء گندگ ء
 اتاں، کہ ٹھتے دشنیتک پہ زانت منی کتابانی چاپ کنگ ء کشک ء انچیں مز نہیں
 کوہ ایر کنگ ء انت، کہ ناوت اش لیٹینت کن انت ء ناں منی رنگیں بے وس ء
 نابودیں مردم اش سُرینت کن انت. پمشکا من وتی کتابانی چاپ کناینگ ء
 واب گندگ یلدا ت بلے ۱۹۹ء دومی ماہ ء وتی ریش ء پیشدارگ ء ہاتر ء
 پدا منی سر کراچی ء کپت. اے بری استاد نور محمد نورل ء ہمے واہگ طاہر گت
 کہ تنی کتاب ء ماوتی فورم ء نیمگ ء چے چاپ کنیں ء منی دیماں منی سنگت ء
 محسن واجہ عبدالواحد بلوچ ء کتابت ء خرچ ء اگدہ زرت. اے وڑا بازیں گر ء

کشتے رند تھتال امیش انت کہ شے دستاں انت۔ ایشی ءتہ ءبازیں شعر چہ منی
 کراگار ء بیگواہ بوتگ ءدگہ بازیے من پہ زانت ہور نہ کت۔ بازیں شعر
 ے کہ چہ آیاں لھتے نورل ء ریکارڈ کتگ انت منی کرا انیست انت منی کرا
 ۱۹۸۲ بگرداں ۱۹۹۷ ء ہرچے شعرے ہست آ درست امیش انت۔ کہ شے
 دیما انت۔ البتہ ہمے میانجی ء لھتے نظم ہم نبشتگ بلے ہور نہ کتگ انت تھتال ء
 تہ ءتھنا غزل انت ایشی ءتہ ء لھتے شعر ماہتا کاں چاپ بوتگ انت بلے
 کے اصلاح کنگ ء رند تھتال ء ہور کتگ انت۔ دگہ ہبرے گوشاں کہ اگاں
 منی اے دپتر اے پنچیں سالاں منی کرا بوتیں بلکیں کے شر تر بوتگ ات
 انت۔ بلے نوں ہچ بیت نہ کنت۔ گڈ سر انور محمد نورل ء عبدالواحد بلوچ ء فورم
 ء اے دگہ سنگتانی منہ واراں کہ آیاں منی شعر چا پگ ء لائق زانت ء ادبی
 خدمتے کت اش۔ ہمے رنگ ء وتی کُنرک ء سنگت واجہ محمد بلوچ ء ہم منہ
 واراں کہ آئی ء اپنچوز ہمت کش ات ء کساس نیم شعری کتابت کت۔

شے کستر پاد تاج محمد طائر

۱۲۰ اکتوبر ۱۹۹۸ کُنرک

دلگوش

سر جمیں شپ پہ تنی ودارء گوست
 روج گریوگ ء آء زارء گوست
 باز دل بوت آنت پہ گوئے پیگ
 سبرأت آنت لٹئی چو آناء گوست
 بہ زیر کولانی زمبلء ، کہ دیر
 کوپگء ایریں گزائیں بارء گوست
 زاناں بدواھےء سُرینگ دوست
 دور پمشکا چہ مئے دوارء گوست
 بیا او آشوب شادھانی ، کہ
 مدتے آگئے تئی جارء گوست
 باریں جی گئے امبری ہزام
 چہ منی ہلکء بے توارء گوست
 مجلساں کتء تو مرو طائر
 دات منا سوچے زانتکارء گوست

رگوں و تاء را نشنگ ء دگوشاں من
 گوں مہ جن تو یل من ء هاموشاں من
 ہوشاں باں و ہدے براں ہوشاں تئی
 تو رزا بے دایما بے ہوشاں من
 تئی گم ء درد منا چون بیت سما
 چہ وتی جندء چہ کہ پڑاموشاں من
 من ترا را چون پہ جاھے سرکناں
 مانیس کشک ء کہ وت کونڈ موشاں من
 تئی دل ء درداں گجا من جاہ دیاں
 چہ وتی کوھیس گماں دل موشاں من
 چوں شریدار تئی گمانی من بیاں
 چہ گماں جندء وتی چکپڑوشاں من
 ہل مدے دزوگیس منا دلہڈی ء
 چہ ترا طائر نوں سک دلپڑوشاں من

منی دنیا منی جھان ے تو
منی گموار ۽ پاسپان ے تو
بے تو نیم بُندگ انت گلیں دستونک
منی ازم ۽ منی زبان ے تو
کن ے بنام منا وت ۽ پرچی
رازاں گوں دژمناں گوشان ے تو
مہر ۽ گپ ۽ مدکن نہ انت ارزاں
کارے گرانیں ۽ دوست کسان ے تو
چے گناہ انت منی من ہیراناں
پتو من مھتلاں روان ے تو
زان ے بے تو دل ۽ نیت تاہیر
چہ منا دور پہ بیان ے تو
چون انت اے طائر ۽ نزانت گئے
بلے اے گپ ۽ شرزان ے تو

بنا کن منی دوست سنگ شانیء
 یکن پہ مناوت اے مہربانیء
 منی واپس بھت بلکیں آگاہ بہ بیت
 بچن اولی سنگء پیشانیء
 تئی دستء سنگاں چو پلنء چناں
 ترا نیلاں من پہ پشومانیء
 وتی درد غ دوراں چہ باں بے سما
 ترا گنداں وھدے پہ شادمانیء
 تھاریں شپانی منی ماہکان
 نہ بتگ دلوں ماہء ماہکانیء
 تئی زہری دل غ دیدگاں دوست گلےیں
 اگاں وش نئے گوں من وشانیء
 رزایا رزا بیت تئی دائما
 ترا نیل ایت طائر پہ دگرانیء

مبو دل ریش منی رٹوکیء
مرچاں گپتگ منا گنوکیء
بر کس اے زانت کہ گنوکاں من
کس زانت دوست گپتء تو کیء
کوھن بوتیاں شٹاں دلء چہ تی
دوست اتاں سک ترا من نو کیء
پہ آ بدکولء چو ہدوناک انت
زار شومیں دلء ہدوکیء
دلء جمبوریں آسء کئے ماریت؟
ہر کس گندایت آسء روکیء
طائر سر آپ سرے نہ بے ، دانکہ
تو نٹمن ئے کسی سرو کیء

۸۶/۴۸

شارجہ

شیپوں بنت روچ گوں چنگ ء رباباں
 ء روچاں شپ کناں گوں دشیں و اباں
 نوابی تنی وتی جاہء منی دوست
 وتی جاہء نیاں کم چہ نواباں
 گنگ گاجیل منی شہدیں زبان ہم
 تنی در برتگیں چاریں کتاباں
 شدیگاں بزگاں چہ تو نہ لوٹاں
 وتی جاہء گگاں بنی آزاں
 اگاں لنجیں زرے ء تڑندیں گور مے
 منا پا تڑاپ مدے من ہم تیاں
 ماں گلباگء زبھراں چہ طھورء
 ہمے ترسء اداء نوشاں شراباں
 گنگ چو در پہ در طائر ترارا
 تنی تچکیں گپاں جوریں جوباں

منا نئیل أنت دمانے تنی ترانگ
 ترانیت انت سما او بے زانگ
 منا نیم راہء تو کہ زمین کے
 سر نہ بے آپ سرے او ڈردانگ
 زندء جنجالوں چہ تو سر سندانت
 من نیاں دوست مدام تنی پانگ
 نیں سمایے منا نہ سسایے
 دوریء گت منا چو دیوانگ
 چہ وتی دوستاں رد مدام وارتمیں
 کئے گوش ایت هست انت طائرء زانگ

۸۲/۱۶

شارجہ

تو منی ساہ ئے تو پَس کیگد
 بے ترا نیست منارا کس کیگد
 تھنا جندء تی منا واہگ
 نیست انت گنجء منا ہوس کیگد
 بیا رویں من تو انچیں یک جاھے
 من بہ باں تو بہ بے ء بس کیگد
 بیا کہ بنیادانی وشوکیں آ سہت
 نہ بنت پزاموش کناں من وس کیگد
 کول کن زندء دوست زنگراھاں
 تو نہ دے طارء اَس کیگد

۸۴/۱۰۲۸

شارحہ

شہراں تڑاں ء جنگلاں گرداں
 کئی شوہازء ہمبلاں گرداں
 ناں کہ بھتے نے رنگ ء بالادے
 بلے انگت پہ ٹیٹلاں گرداں
 سیادیء چیلکے نہ بیت ہندگ
 پروشگ ء دودء سانکلاں گرداں
 وتی چکاسگ ء ہڈوناکاں
 من ، پمیشکا پہ زمبلاں گرداں
 طائر لھتے پہ مالء سرسر جنت
 من پہ تکیں وتی یلاں گرداں

۸۲/۴۳

شارحہ

دوست اگاں مرچاں چمن دل تنگ انت
 بے میار انت آ بھت منی لنگ انت
 یک گورے دوستی پاک ء دل تکیں
 یک گورے مہر گوں زرء ہمتنگ انت
 زار پہ شومیں اے منی زردء
 دامنما بُرز ماں آزماں دژنگ انت
 کش اِتگ بیلاں من گمء زمبل
 سرین ورنائیء پے چنگ انت
 چون نئورین ایت دوست ء بنامی
 آ منی نام انت آ منی ننگ انت
 آ کہ داریت پہ من بدیں واہگ
 دوست نہ انت دوستاں دوست ء ہمرنگ انت
 دل پہ نیادے ء کیگدی طائر
 دامن شومر روچ گوں منا جنگ انت

رنجِ داتگِ منا تو گمِ داتگِ
 چے تو بکشے ۽ چے تو بکشاتگِ؟
 وش نئے باریں چے دگہ لوٹے
 من کتگِ ہرچی تو کہ پر ماتگِ
 مہئے دل پٹ کہ دژمن ۽ دوست ۽
 زانگوں نوکی کمو کے آتگِ
 چون سوگا نباں کہ باز برا
 تو چو بے آپ ۽ سرمنی ساتگِ
 بیا کہ تئی دوری ۽ او بے زانگِ
 طائر ۽ زگریں ہون پالاتگِ

۸۸/۸/۳۰

کراچی

من بگیاں میناں گوں دل ۽ ہوناں
 ۽ کلات ۽ تئی واہگ ۽ دوناں
 زند ۽ رنگ راہاں تو نبے تھنا
 گم مہ کن تو من گوں ترا گوناں
 کھربا ۽ تو ہر کسی لوٹ ۽
 کئے اد ۽ بست کنت مے وڑیں پوناں
 ہز مہ کن پچمن گر منی دست ۽
 مہرماں تئی من ۽ تئی رہشوناں
 شر منا چار ۽ وت بہار اے دوست
 بست مہ کن کہ من بے ترا چوناں
 من مراں زندات مرگ ۽ بیت امباز
 بیا بہ رکین تئی زند ۽ نیموناں
 کلن منا طائر کن تئی جند ۽
 بے کپن گوریں واہگ ۽ جوناں

بے گنمان زردوں بے مراد بوتگ
 بے مُرادىء دوستے شاد بوتگ
 آ، دگرہ روج ء دھرات انت کہ دوست
 گفنیں کارانی مئے گشاد بوتگ
 چو مہ کن رگلہ کہ بدیں روچاں
 کئے کئی بڑات ء دوست ء سیاد بوتگ
 کنگ نى ریتکنت راہ سرا ، بلکیں
 سال ء گپت کئے پاد شپاد بوتگ
 دل منی بوتگ آزگیں دوستاں
 دوست بوتگ ء مرچ ء واد بوتگ
 چون نہ بیت موج ، دل منی ہمہبل
 رنج ء لوهیگ ء کہ دو گزار بوتگ
 گھیں واب جاہ سنگ ء دل طائر
 زاناں مئے بھت ء کد نپاد بوتگ

پہ ترا پہ تئی بارگیں ڈیلنء
دور کتگ رنجء من گر ء چیلء
تو میار بار نہ من میاریگاں
بتلگیں ہر دو دودء زمزیلء
کول انت کہ چہ تئی کینگء آسء
کناں روژناہ من مھرء کندیلء
تو بھش ءے پہ من ، پہ دو پوستان من
بھشاں شپ روج ٹپی ایس پیلء
چار گورء طائر کستء روک انت آس
رگء ء نوں کن تو ہم تو جیلء

۹۲/۱۱/۸

کراچی

پدے پُٹاں اے سر جمیں شہرء
 ایر یہ کن کنڈگاں منی بھرء
 منی چماں گُھاں چہ شر تر بے
 سُر ترے تو وھدے چہ زھرء
 مہرء کنڈیل روژنا کرتگ
 بازء اے کست ء کینگء دھرء
 کتگ ہیلدار دل وتی ما ہم
 اگان ہیل کرتگ کہریء کہرء
 طائر تنی جند کہ ترا دزوہیت
 پہ گیا بندے نوں پہ گوش پھرء

۹۲/۱۰/۳

کراچی

اے دل منی زوراکےء
پادمال کت چو تاکےء
چون آپ سرے من سر بیاں
ہمبراھاں گوں بیواکےء
چاراں داں کد ، دستاں تئی
چو بستگیں اولاکےء
ورناھیء لُٹ تئی زبھر
چو پرچے چہ مزواکےء
گند جاندریاں ، زار تو مہ جن
جیگےء وتی پہ چاکےء
گارے چھیء ، گاراں اگاں
زد دات منا چالاکےء

۹۳/۱۱

کراچی

دے منا تر نداپ نوشاں ءُ مست باں
 بلکیں دور چہ کینگ ءُ چہ کست باں
 ہر کسے لیک ایت وت ءُ را یک سرے
 گوں کیا ہمگام باں ہمدست باں
 شک نیست ہچی منی کنٹ گامی ءُ
 باں بلے کد تو ترا من رست باں
 لانچنگ تو پہ منی سرگاری ءُ
 گار بے تو من جھان ءُ ہست باں
 گوانک جن طائر؁ منا؁ تئی ہاتر ءُ
 یکے یاں من شست ہزار ءُ شست باں

۹۳/۱۲۷

کراچی

بلکیں کسے زور ءُ زورا کاں جنگ
 دوست منا تنی لنت ءُ مزوا کاں جنگ
 من نہ کت پڈر ، گنوکی ءُ منی
 جار ہر جاہ جاگ ءُ چا کاں جنگ
 چہ بد ءُ بدواہاں گیشتر دوست منا
 بے نہیں تنی دائم ءُ جا کاں جنگ
 مرچی آجوآں ءُ آروچ گو سنگ انت
 تو منا بستگ چو اولا کاں جنگ
 ائمہ نوں کارے بیت گئیں گشاد
 جارے تڑندیں مرچی بیوا کاں جنگ
 گوں وتی چرپیں زبانان دائم
 بزیگیں طائر اے چالا کاں جنگ

۸۸/۳/۲۶

کراچی

پہ وتء بار منا چئیء لیکئے
 اینچو چم دار منا چئیء لیکئے
 رنج ء اندوہء گنجاں سرباراں
 تو چو نیزگار منا چئیء لیکئے
 ماہ ء استاراں پر تو ایر گنجاں
 دوست، لاچار منا چئیء لیکئے
 ترا زاناں تئی واہگاں زاناں
 گڑا بے سار منا چئیء لیکئے
 نیاں مچھے اگاں من او بیلی
 وتی چکار منا چئیء لیکئے
 اگاں من شوم گام منی شومیں
 شادہء جار منا چئیء لیکئے
 شرکتگ باز تئی کار من مگنیں
 طائر بیکار منا چئیء لیکئے

پہ ترا آ پاس دشیں پاسے ات
پننا را بیرگیں یک آسے ات
تو منی دیما اتے ، تئی دوریء
مان دلء یک نیئے ات وسواسے ات
مدتے گوست لڑت کی کمتر نہ بوت
کاگدیں لٹفانی انچیں واسے ات
پننا تئی یل کنگ همبل منی
زندگیء گران تریں چکاسے ات
نیستے ات نیزگارے ات ، طائر بے
پہ شمارا سٹک دلین یک بڑاسے ات

۹۲/۵/۳

کراچی

بیا منی رہبر منی رهشون بیا
 بیا منی زندء گلکیں نیون بیا
 تو ہما انت چہ منا سر بستگ ءے
 دید گوں گوار انت زگریں ہون بیا
 دوری ء اے شپ چہ رنگ ء سُب بنت
 تو نزان ءے روج گوزنت مے چون بیا
 بے ترا زندء منی آمین گلکیں
 بوتگ انت پنگ پتار ء پون بیا
 طارء اجگیں کشار بے تو امل
 دست ء بدواہاں بیتیں رون بیا

۹۱/۲/۱۹

کنزک

۴

تو منا من و تاء را شوہازاں
 ماں مُجاں زندء بے وڑیں سازاں
 جاھے سراں چتور کہ بھتء
 اُشرء کور ء لنگیں جہازاں
 بلکیں بود کنت تگتگیں زردوں
 یا منا زیر وتی تو امبازاں
 او منی پگر او تلاہیں زانت
 کجا گارے ترا بہ شوہازاں
 شما باز ات ء بازیء ہم ہج
 یکیاں من ء یکئیء بازاں
 جی یے تنی زانت ، اگاں بہ لوٹاں من
 زرء نیلیں دمانء گوازاں
 طائر شوران بھشت ء گرباں کنت
 پ تنی شہاں پ تنی نازاں

شپے جاھے ء روچے جاھے من
 باریں چونیں گنگ گناھے من
 دائما سیہ تھاری ، ماں زندء
 دہ ء چارء نہ دیتگ ماھے من
 تو پمشکا منارا چو یل کت
 ترا شون دات تچکیں راھے من
 چہ وتی حقء گیش کد لوٹ ات
 چہ تو زڑے دگہ تلاھے من
 کدی گٹ انت شپ گمء طائر
 گنداں کد وشیء سباھے من

۹۲/۹/۲۲

کوسہ

نہ زمین ء نہ آ زمان ء یاں
 وت نراناں کجام جہان ء یاں
 تئی گمک ء من چون رساں، بندیک
 بے درء بے دریکیں بان ء یاں
 دور مہ مار چہ وت ء منا ہمبیل
 چو کہ ارواہ ء من تئی جان ء یاں
 زان ء ریپگ، کہ ماڑیاں ٹھل ء
 من نراناں ہما گدان ء یاں
 کناں تچکیں ہبر پمشکا چو
 ہر کسی من دپ ء زبان ء یاں
 تو پہ سیل ء سواد جہان گول ات
 من بلے در پہ در پہ نان ء یاں
 ہر کس بیزار ء ہر کس ء توران
 طائر مرچاں من چو شگان ء یاں

بر باد گت آبادےء
 آباد گت بر بادےء
 بڑاتے کہ بڑاتی کت نہ کنت
 لڈاں میار چہ سیادےء
 واپ شپےء روجےء کرار
 برت انت گلےء یک نیادےء
 گزیگ من زندےء سرجمیں
 پے کندگے پے شادےء
 چم عاقلانی پچ بہ ینت
 طائر پے یک سرپادےء

۹۰/۲/۱۵

بیت قصر قد

بدئے تڑند آپ منا پُر ن تو رودء
 منا مٹیل سہتکے ہمبیل پہ بودء
 ہمودء کہ منی بے ساری لٹ ات
 شہء بگیج بوت لہ چمودء
 نہ روت اے واریء جن انت سرودی
 مہ کن تو ساز وتی مپتء سرودء
 نیاتلگ پہ منی شوء ء سوابء
 وتی لاپء گم انت اے مہ دا شودء
 اگاں ہمبہراہ بے بیگرہ بیان من
 کناں زندگ پدء سہنیں دودء
 سمین سارتیں پدے دوستء سلامے
 گلازے تو دائما اناں پمودء
 بے سگ بے لوگیء ظاہر ادء تو
 رس ایت بلکیں تر جاگھے اودء

بے تو اے زند پمنا بار انت
 بدم بے دوائیں درداں دُچارانت
 من تلوساں چو بے آپء ماہیگ
 زانت انت ہدا دل چوں بے کرار انت
 گمء جنگلء نوں سرمنی کچنگ
 سر سر جناں من راہ منی گار انت
 زردی یے زرتگ منی دزچکء تاکاں
 ہر نیمگء وش وشیں بہار انت
 مینے نا امیت چو دگوش کن طائر
 کسے دُور نشتگ تی راہچار انت

۸۵/۹/۲۰

دہلی

ہر دمانءِ منا اے ترانگ کئیت
 کدی بے زاگءِ را زاگ کئیت
 تو نیائے ہمے منا درد انت
 زاناں ہال شونیءِ زماگ کئیت
 دل گلے چنت چہ ہمے ہالءِ
 گندگءِ اشرفیءِ چانگ کئیت
 گم نہ کن دل کہ رانما تئی دوست
 دژمنانی نہ بیت پانگ کئیت
 آنچو بسلن ئے کہ ہمبلاں طائر
 چہ تئی نامءِ مرچاں شانگ کئیت

۹۱/۳/۷

چابھار

هر چه ترا که بد گوش ایت
من دلجماں آ رد گوش ایت
جزماں کہ وت نا سر پد انت
هر چه منا سر پد گوش ایت
دیرا تو جونء بوکن ءے
مرچاں من کیگد گوش ایت
میاریگاں من ، من بے وپا
آ وت وتء چو کد گوش ایت
زورء مہ جن طائر کہ تو
یکے گوش ءے آ سد گوش ایت

۹۱/۹/۱۵

چابھار

ترا کول انت منا مچار برو
 بلے سھتے ادء بدار برو
 منا چکاس ء بہ گوش کایاں
 امرء تنی من کناں ودار برو
 منزل انت دیر ء شپ سرا لنجیں
 ننگ ء شر نہ بنت کار برو
 هست باتیں ما جاھے نہ جاھے
 دلجمان دوست نہیں دو چار برو
 ما چه کرناں پیاگیں پما
 رتء مھتل مکن سوار برو
 چہ ایتے ما راہ تنی بتگ
 دستے منے یمک ء شھار برو
 چہ کئی دستء چک پدے طائر
 کس نہ کنت ایں ترا توار برو

ہر کس ء من راست ء چکیں پ گوشاں
 سکت میاریگاں شپاں کہ شپ گوشاں
 کینگ ء آس ء کش ات کہ چومہ بیت
 باندا اے تاواناں سیت ء نپ گوشاں
 یک سڑپ ء ایں مابلے پڑید نہ ینت
 اے سڑپاں چون مھکمیں من سڑپ گوشاں
 سمبھین دوست ء ہمے واہگ منی
 چے دگہ من گوں ترا سر گوپ گوشاں
 ہارین طائر دوست بنت سر پد نہ ناں
 مزل ء گیاں کناں ہمہ پ گوشاں

دمانے گوئیں تھتالء کپتاں
 دلء سازینگء جنجالء کپتاں
 دراتکاں چہ گسء ترمز امء اوستء
 اونے بھتوں بہ بات بُکالء کپتاں
 امیت ات سرکناں آزماناں حپت ایز
 پڑشت اُنٹ بانزلوں چہ بالء کپتاں
 تو حشکسین تاکے ئے لونجان ئے درچکء
 بلے من سبز اتاں چہ نالء کپتاں
 گمگ ئے : لگء بھرت ترا نیست
 گماں ژنداں کہ چہ چیمالء کپتاں
 گران بوت پہ منء باپء اشکء
 نہ کت ات مالے چہ بنمالء کپتاں
 تماہء مشکتی هلوادء طائر
 چہ هیتء روئی چانگالء کپتاں

پُر کن ۽ دئے من ۽ شراب مٹرس
 من وراں مرچی بے حساب مٹرس
 اد۽ وارین منا دل ۽ سیرا
 اود۽ من وت دیاں جواب مٹرس
 اے گناہ اُنت منی چہ تو اے دوست
 کس نہ لوٹ ایت حساب کتاب مٹرس
 تو پہ ترس ۽ چہ جھنڈم ۽ آس ۽
 من سچاں وت بیاں کباب مٹرس
 چہ ازاہاں اد۽ منی ہمبیل....
 اوداں ھچ گیش نہ بنت ازاب مٹرس
 گوں گناہاں منارا بل مُلا....
 من نہ لوٹاں چہ تو ثواب مٹرس
 شرتگ ۽ چہ دزاتک تی بوجیگ
 طائر نزیک ایت نوں تیاں مٹرس

زن نئی لشیر بنت سرء سر جاہ
 چون سما بیت سھب انت یا بیگاہ
 دول مچا چاں من ز پتگ انت کنگ
 یگء اوستء تی ، منی ارواہ
 بیت درا وھدے تی گلین سو، پ
 بنت منی عقل ء چون سما بر جاہ
 ما میں راھاں بات تی کارواں
 پر منء بات انت سر جمیں رنغراہ
 مار وتی ملک ء میتگء طائر
 کس مبات شالا چو ترا بیواہ

۱۷۰۳۰۳

کربتی

بیا کہ تہی شنگیں مہراں رنداں
 پہ تو دو گال وشمیں پر بنداں
 لذ اندوہ کہ چو نہ گوشنگ من
 چہ تہی داداں پیسری ژنداں
 مہر پہ رزانت، دنت منی رستیاں
 آس مانداشت من اے وڑیں ہنداں
 دلجمان تراخیت دل تہی کوهیں
 پہ وتی حقء روچے من گزنداں
 کند پہ واریء طائرء کیگد
 من پہ ہزگاریء تہی کنداں

۸۸/۸/۷

کراچی

چیریں گپاں چو دل و سر پہ بنے
 چوں بہ مناں تو چہ راہ و رد بنے
 من پہ تو چہ بندرا دیوانگی
 چو منا ہمبل منی تو کد بنے
 نیست منا پرواہ جہاں پر من بہ انت
 من نباں زندگ اگان تو بہ بنے
 رد درئے انگت بے ارماں کن —
 داں کدی چو دل تو نہ سر پہ بنے
 سر مچاریے بے اگان چو ص آراء
 آپ سرےء سر بزبان کیمد بنے

۸۶،۳،۳

شہرہ

گوں من ء دو گپ کت گل ء دوش
 واپ نہ پیتاں من چہ گل ء دوش
 دوست رست گل ء بک دات بامء
 محتل ات سھب پہ ماھل ء دوش
 پیرا زھر ات دائم گوں من
 شپ پہ گل روچ کت سبز ء دوش
 پہ گل ء شادے شپ زمستانی
 گوں منا گوازینت میل ء دوش
 من گل ء دست ء کچل ء ماجین
 نوش ات ات چو کہ شکل ء دوش
 پہ دمانے نشت زان پہ زان کیگد
 مرتگ ات طائر چہ گل ء دوش

۸۵/۱۰۲۲

کراچی

داں زبان تر انت گراں نامء تئی
 زندگاں پر تو براں نامء تئی
 کچل ء ماجیناں چو کہ شکل ء
 پہ گل ء شادے وراں نامء تئی
 کوہ پہ کوہ ء ملک پہ ملک ء جاہ پہ جاہ
 دوست من در پہ دراں نامء تئی
 ماں وتی رنگ ء جوک دستونک ء سوت
 باز بستگ شاعراں نامء تئی
 تو پہ مھر کیگد بہ لوٹ تھنا نباں
 باز کنت گرباں سراں نامء تئی
 پہ ترا کرہاں بہ یوک بنت ایز کتار
 جزماں من باج ء براں نامء تئی
 طائر ء چکاس وتی لٹناں سرین
 مان دنت ماں انگراں نامء تئی

۸۸/۸/۲۶

کراچی

مال غ دنیاء بان غ بادیاں
 چے کناں بے تو یہ وت غ زیاں
 پہ تئی ٹھلے من کناں گربن
 جت غ ہور غ باگ غ انجیرا
 ہمیں کچل تئی من بس انت
 ما نہ بتگ پہ شکل غ شیرا
 سرین ایت تئی گر میں امبازے
 من دل غ آس غ انگر غ بیراں
 ہنا انت کہ تئی طہیں دیوان
 من نہ ننڈاں ماں ذئی منکیراں
 نہ منا شہ نہ نہ نت رندالی
 وہاں چون چہ چہ ریاں میراں
 ما نہ گنوشیت پہ بندے طائر
 نہ دل غ جڑماں پتک غ پیراں

تو نیا تکئے گنٹ منی بے ساہ نہ بوت
 من نہ مُرتاں نام منی بیگواہ نہ بوت
 اے منی بد بھتسی ات، کہ تئی دلء
 ہر کسء جاہ گت منارا جاہ نہ بوت
 دوریء گوست انت شپ ہر پیم بے
 یک شپے پہ ایمنی بانگوہ نہ بوت
 زند گیا کرتگ زوال پہ گجھاں
 چے گلگ کہ آ منی ہمرہ نہ بوت
 کول کی دات بیگاہء طائر روج شت
 آ نیا تکء پمنا بیگاہ نہ بوت

۸۸/۱۱/۹

کراچی

پمن منی دوست ۽ چگل
 بوت پیردھی تیر ۽ بدل
 بیا کہ تئی رنجاں منا
 کرتگ نون چہ سرین ۽ دوتل
 مھر ۽ چہ من چک پد نباں
 سد بر منا کن تو پشل
 گستاکیں چو چے کسہ یے؟
 نیں تو شتل ناں من شتل
 تو در پہ در من آک پہ سر
 دژمن نہ بنت مے چون گل
 باریں دعا کد بنت قبول
 ہشک بوت انت دست نون چہ بگل
 دوست اد ۽ کس تئی نہ انت
 طار ۽ چہ اے ہند ۽ نگل

شپ تھار اَنت ءُ روچ تا مور اَنت
 انچوش انت یا کہ دیدگوں کور انت؟
 گرتگ آروس گوں گماں زردء
 یلکیں سالونک ءِ لکھ بانور اَنت
 دست ءُ دپ دوداں کرتگ اَنت بندیک
 لوپ پادانی دوست ءِ ملگور اَنت
 اندوہاں جاہ انت ماں سر ءُ چماں
 ساٹوک دل ءِ تئی داتگیں دور اَنت
 جی تئی زھیر ءُ ترانگ ءُ یاتاں
 تو جتائے اے گوں منا ہور اَنت
 بیا پدا زرد انت مئے بزوریں ءُ
 بیا کہ دوستانی تزن ءُ پیگور اَنت
 پل ءُ بیلاں طائر ءِ ناگ
 بے بنیں جاک ءُ بے نہیں شور انت

رنگ انار کافی تئی انارِ تہ
 پلئیں ورنہی ماں بھارِ تہ
 دل چہ پیا تئی دوریء سکیت
 در چنگ من ترا ہزارِ تہ
 بل چہ لٹھاں گراں تئی تنگے
 نیست ملار بنگانی ملارِ تہ
 کن ودارگ مدام منا کہ ، دوست
 لڑتے مان انت تئی ودارِ تہ
 چو کہ سندا نت دلء تئی دیدگ
 پُشیں تیزی کج انت سگارِ تہ
 بزیں پیکانی سارٹکیں ساچان
 گیر کاینٹ سک لوارِ تہ
 ہار کنات کور دوستیء طار
 بک ورات ئے ہمے تو ہارِ تہ

۸۷/۶/۱۶

کراچی

ترا را گم منی گل واری بیگ انت
 منارا گم تنی گمواری بیگ انت
 ترارا واہگ انت ہمزانی ء
 منارا ترس تنی بیزاری بیگ انت
 اگاں چہ دیدگاں من بوتگاں کور
 اے مَز کیگد تنی رہچاری بیگ انت
 کسے شانک دنت سنگ ء کتے کندیت
 نشانی دوست ہمے بے ساری بیگ انت
 جُدا انت دوست اگاں آ بے میار انت
 میار طائر تنی نیز گاری بیگ انت

۸۷/۲/۱۲

کراچی

گپتگوں تچکء مادنیں راھے
سر بیاں دلجماں بھار گاھے
آ کہ جزم أنت چه وتی جندهء
آ نہ بند أنت نچار أنت همبراهے
روت بے چاڑیء تھاریں شپ
کنیت روژناء چاڑیں بانگوواھے
تنی دیدارء دلجمیں واھگ
منا سر کنت ایمنیں جاھے
زاناں پیرے نوں کپتگے طائر
پہ ترا گز ایت مرچی روباھے

۸۸/۶/۶

کراچی

من جھان پڑ لڑتیں انکار گنگ
 دوست و تاء راتئی درء منجار گنگ
 گم مہ کن گموار منی کہ چہ گماں
 من و تاء پہ زانت بڈء بار گنگ
 ہالے کنیت نہ قاصدے نہ کائے و ت
 پرچیء تو چو منا رھچار گنگ
 آگے اوستاء تئی کیگد منی
 گوں دُناں من گُن و تی آتار گنگ
 تون سگاں پہ ترا ، زان کائے منا
 پیرا من اے وڑء اوپار گنگ؟
 سر جناں سر سر جناں غ سر نباں
 بیا منی رھشون راہوں گار گنگ
 زانتاء تئی سر پد جھان ، طائر ترا
 لھتے ناداناں چنگ زانکار گنگ

منی رہشون ے زندے رہبرے تو
 جھان ے پٹنا بے در ورے تو
 منا نابود سنگ گیشیں گماں تئی
 ترا چون انت بزور ے لاگرے تو
 برے پگرگوں وت ے جاھے منا بارت
 برے دلگوں وت ے جاھے برے تو
 منی گپاں چہ پیم باورکن ے، دوست
 وتی جند ے چہ کہ بے باورے تو
 سنگ تو سنگلی طائر پمشکا
 چہ شکلیں مجلساں مرچاں درے تو

۹/۶/۱۵

گزرک

وتاء را منزله شکر انت سرئی گت
 منا بئی تریں در پہ درئی گت
 گوں دستاں گشتگ ات من واہگ ء در چک
 زاناں چوں پدا رُست ء برئی گت
 ہداوت ہیر بہ کنت بے سنجیں راج ء
 دوار سوچے پدا چت رہبرئی گت
 گت ئی ولجہ منا گلباگ ء گلئیں
 اے چونیں زلمے وت ڈٹا درئی گت
 گت ئی بیلیج مے زند ء پہ گریوگ
 پہ گریوگ بُرت بیلاں آ سرئی گت
 پہ نام ء بکش ات ئی ہائی وتی ء
 بے بنام جہان ء چا کرئی گت
 پدا ناپارے جت ناپار جنوک ء
 اوئے طائر بہ بات کہ باورئی گت

۹۲/۵/۲۲

کراچی

تھوری ، آپ ء نیلی ء بنا ۔
 بت پدا بیلاں زندیں ناپار ۔
 دور دیگ بیت ء ناکہ بیت سوچک
 پہ من مسیتی دوست گوشئے دارے
 ہر کسی بخت ایں چو گوشئے زاناں
 بے ہدا بندیں ڈیھوں امبار
 زار پمن کہ مورے ء گون انت
 چہ وتی زور ء گزانتیں بارے
 تو من ء یلداں پہ رزا ، یا کہ
 کت منی دوستاں دژمنی کارے
 او منی زرد ء بڑھنگیں واہگ
 بیا ترا پوشاں ادلس ء شارے
 لوٹ سر ء ساہ ء ہم ترا دنت انت
 چو مہ گوش طائر وار ء نیزگارے

۹۲/۵/۳۰

کراچی

اشکناں من ء تو بجن گئے
گوش منء رندا کہ یکن گئے
پرچیء گنگ ء مجلساں راجی
پیرا کرتگ تو مزن گئے
مند مئے، تربت ہم، مئے شال انت
ٹمپ ء نال انت مئے، چمن گئے
راستیء راہء لاپ چارینوک
ماں سرا بند انت ایس کفن، گئے
ھج دگہ دستء مئے نہ بیت ھمبل
بیا گنیں مپتیں پہ وطن گئے
چو نمیں دھرے کہ مرچاں دوستیء
مرد بخت گئے ناں کہ جن گئے
طائر دیوانء ماں اے کزانی
شر تر انت بس کن تو بجن گئے

مرچکیں کاراں وتی سرجم بکن
 رندا پہ باندا تء نندا ء گم بکن
 دجھمیں گام گئیے ء چہ پیرء
 نندا پہ شری وت ء دجھم بکن
 آئیے پہ زانت ء سارتیں گواتے ء
 گمکے پگر ء دریگ ء شم یہ کن
 رندا جن آشوب ء جارء ، ساری ء
 شنگیں راج ء یکت جاھے جم بکن
 من شزاراں باندا بیت ہر کس شزار
 گھتر انت ریپکارنوں ، ریپکاں کم بکن
 رد ورگ من ہیل گنگ رتپین منا
 ہر کس ء چو گرنگ ء تو ہم بکن
 واہگ ء بوجیگ منی گرک آپ بوت
 دار گم ء توپان نوں و تم بکن
 پھر مہ بند پہ ڈنی ء تو چہ وت ء
 یکے درگیج ء وتی مہرم پہ کن
 دست کت انت ترامبل گمانی زمبلاں
 بس انت طائر نندا کے دم پہ کن

۹۲/۶/۲۳

کراچی

ہر کسی درداں من وتی ناراں
اے گناھے بزاں گناہگاراں
دڑیگتے بیائے یک برے دستء
ترا استار روجء پیشداراں
نا اِلاجاں کہ نا اِلاجانی
مرچاں باھوٹاں من چو چمداراں
کنئے پھوالی چو منا پرچے
تو و سارے اگاں من بے ساراں
روچء گرداں وتی شوہازء ، ء
شپء پادانی دردء من ناراں
گمء سوزمانء شریء زاناں
گجتمانی پمشکا گمواراں
سر مہ جن مپتا بزگیں طائر
گوں نزاہتکاریں تو اے زانتکاراں

پہ تئی دُڑماناں من ہیراتاں شنکوں
 بدئے دُرجیس دپء سوگاتاں شنکوں
 منی بیگواہی تئی بیگواہی بیت ایں
 مدئے تیلانک منا کور چاتاں شنکوں
 چتور تھنا بئے زندگ جھانء
 ماں پراہ ء جگگھیں پھناتاں شنکوں
 ترا بید من پہ مھر کتے بچاراں
 چہ ہر دو دیدگاں کور باتاں شنکوں
 تو دودانی گلام من تئی گلاماں
 توئے آجو نہ من آزاتاں شنکوں
 گنگ پیگوراں دل ٹپے ————— سی بدانی
 منا تونی مہ جن شھماتاں شنکوں
 بہ زیر پنتے چہ شہہ چہ پنوں طائر
 مہ کن باور تو پہ شر زاتاں شنکوں

بے سا بوتگاں پھائی ء
 کش اتگ نام ئی بے سائی ء
 بدی نام ء گرانت ، گرانت نام ء
 شرانت بدواہ منی چرائی ء
 پُش نیاں من میارانت اے بھت ء
 سروں کپنگ کہ پہ گدائی ء
 کیا سوب کرنگ باج کیا بُرنگ
 مُت ایں سلوات ء جاک وائی ء
 چون ٹک دنت وشیانی روج
 آزمان گپنگ رنج ء سیائی ء
 کئے انت لٹ ء بہ وارت پہ برات ء
 مرچی ، گپ ء بہ کنت ہدائی ء
 بس کن جائر کہ وت گلا ء دپ
 بو کنت پیاز ء وتگائی ء

۹۳/۵/۱۰

کنزک

ایشنگ ماہیت ایں گریوگ شر نہ انت
 جیگ مرچاں مے پمشکا تر نہ انت
 بے بنسی آدم کہ ہرکارے گشاد
 ماں جھانء دوست تھنا زر نہ انت
 ما پے اہیتے کنگ آئی توار
 دلجماں ایشنگت میگء کر نہ انت
 پیش مدار تو ادلساں کہ ماں جھان
 واریں باز انت کس بلے بے جر نہ انت
 شمکء چہ دور مدئے طائر دلء
 شگرء ربء گر ترا کہ گز نہ انت

۹۵/۳/۲۵

کراچی

من نہ گوشنگ پوپل ء ہیراں بدے
 تونی أنت یا کینگی ، تیراں بدے
 شنراں تو لھمیناں گیشمین پہ وتء
 ترونکلاں نپتاں منء ہیراں بدے
 وش نہ ءے دستاں گوں داد بکشیں وتی
 آس بیا شادانی منگیراں بدے
 رنج بکش ءے درد دے یا گم منا
 پہ گل ء شادے من اش زیراں ، بدے
 زانگے دے طائرآں تو شہ وڑیں
 رحمے اللہ چا کریں میراں بدے

۹۴/۳/۲۲

کراچی

تو منی ہمزاز اتے آ روج ات انت
 گوں منا امباز اتے آ روج ات انت
 چئیء ، ء یوکیء ، من ترا
 تو منا شوہاز اتے آ روج ات انت
 لکھ اتاں من یکے ء جاہء پہ تو
 پمنا تو باز اتے آ روج ات انت
 من توارتی و شوکیں ، وش زیمیریں
 تو منی آواز اتے آ روج ات انت
 وشی ات یا سئی ات گوں طائرء
 لیزوءء جماز اتے آ روج ات انت

۹۴/۸/۲

کنزک

نزان ءے گوچلی گارے پمشکا
 منی پیا گماں بارے پمشکا
 مناں تو، تو من ءے ہر دو ما یکیں
 منی درداں وتی مارے پمشکا
 رواں تچک ءے کناں تچکیں ہر من
 مناں پہ زھر تو چارے پمشکا
 منا نیزگار بزور نابود او ہرگار
 وت ءے دیرے چہ منا دارے پمشکا
 نہ وارنگ چو منا تو رنجی تیلانک
 گمی گور گندے ءے نارے پمشکا
 چہ زانت ءے زانگ ءے زاناں زہرے
 گم ءے چہ بے گم ءے سارے پمشکا
 کسی ایردستی ءے طائر نمن ءے
 جہان ءے بڑگ ءے وارے پمشکا

شگھاں نوش ئے ء تھلی شات کن ئے
 چے دگہ بکش ئے ء چے بکشات کن ئے
 پہ وتی جندء نپ ء سیتء سروک
 بیدء تاوان چے تو مارا دات کن ئے
 اوئے پر تو پہ چراگء زندء مئے
 مر مراکیں تو وتء سیہ گوات کن ئے
 چست نہ بیت گوں تو منی جون کپتگیں
 دوست بلے ہمساهگے پر مات کن بے
 سرگوزاں چہ تو اگہ کشکء منی
 شنک ریچ ئے یا وتء کور چات کن ئے
 منکر انت مرچی جھانے دین ، تو
 ہمبلوک انگت تکہ پہ زات کن ئے

۹۴/۹/۹

کنرک

گار ترا گت و تیری ہادت
 کرت من شوہازے تی بیگواہ و تے
 صُور بہ بنت گلماں پہ بنت ء تو مہ بے
 بے ترا کول انت نہ زیاں جت ء
 پیشدار گوناپ ء تو ماہیں وتی
 پل منی ہوش ء منی بر تاگت ء
 تو نہ کرتگ مھر تو مارے چہ پیم
 تھلی ء دوری ء نیادے لذت ء
 دور شتے چئی ء ہراں بے تو نباں
 تو منا چو گوشت مدا می اھوت ء
 جی پما روچاں کی من پر بست شعر
 نشتے تو دیما منی چو کہ بُت ء
 یا بہ بے ہمگام طائر گوں جھان
 یا دگہ جاھے بہ شوہاز پہ و تے

۹۴/۴/۲۳

کنزک

ناں کہ تو سیپے ناناں کہ دلہڈی
ہتگیں جھدانی مڑ جلا وڈی
رنجے بے واپی ، وش و شوابی
آ منی مال غے اے تئی مڈی
دژمنان وش آ تک ، تو نہ کت مارا

چہ دپے دژوگیں جوڑی غے دژوئی
اگدہے گران انت بار اگاں پر تو
مے نزوریں بیا کوپگاں لڈی
کارے نہ انت گرانیں طائرے بڈگ
ہر کسی بڈایت تو ہم بیا بڈی

۹۳/۹/۱۳

کنزک

کنڈگانی تہء گلاب گندے
رنگ رنگیں جھانء داب گندے
وش لساناں ہم سستیء سہتء
مہ بے درنج جور جواب گندے
دامنء دارے اوست ء اُمیتء
زرء لنجیں پہ وت تیاب گندے
چکتر حق ء راستیء راہء
رنج ء گم دوست بے حساب گندے
چو نہ انت کہ مزاری پر کپنگ
انگتا ہم تو سرمتاب گندے
اے جھان انت جھانء رہبند انت
راہء تچکینء چوٹ ء تاب گندے
واری انت بے میارے کہ طائر
گوں پچیں چماں مرچاں واب گندے

وھدے چہ کول ء زبان ء سرگوزاں
 اے منا کول انت چہ جان ء سرگوزاں
 تئی شوہازء تزاں میاھی کناں
 ہر وڑیں تزن ء شگان ء سرگوزاں
 چو ترا گوشنگ گیا پہ ماڑی ء
 دوست من چہ تئی گدان ء سرگوزاں
 چو کنے آسگ منا آسگ باں
 روچے کنیت کہ چہ جھان ء سرگوزاں
 چہ منی کنٹ گامی ء چو گل مکن
 من چہ تئی گت ء گمان ء سرگوزاں
 راستی ء کشک ء گراں چک پد نباں
 من چہ سست ایں ساربان ء سرگوزاں
 پہ رویں رہبند ء طائر پروشنگ ء
 ہشلمیں جی پے چرپ ایں نان ء سرگوزاں

رہشون تئی ہمہراہی ء
سر کپت مئے بے راہی ء
بڑن انت ازاب انت راست گو شوک
راستی ء شاہ ء شاہی ء
روچے جھان بیت مئے تب ء
من گنداں واب آگاھی ء
بیت انت دوست دژمن منی
ہمبل تئی دوزواہی ء
وت گار بے بتگ ہڑیں
تو پ منی بیگواہی ء
دور انت راہ ء شپ سرا
طائر برو پگاھی ء

۹۴/۱۱/۱۷

کنزک

داتگ ماں سر وتی ء جون داتگ
جست مہ کن چے کجا ء جون داتگ
ناں کہ کثیت ناناں آپ سرے سر بیت
چونیں راھے تو مارا شون داتگ
نوں پہ سبز واہگ ء کشار ہشکس
بدل آپ ء ترا ما ہون داتگ
بیچ لاکوٹے ء دے پرچا
زاناناں کد سرجمیں تو رونا داتگ
شگر ہر پیا طائر ء گپتگ
ناہ داتگ اگاں تو پون داتگ

۹۴/۱۱/۱۸

کنزک

چہ ردی یاں تئی ء چہ تئی کار پداں
 من گنوکی گرداں ماں شھر ء لداں
 گنداں بے سچاں برے آسگ باں
 ء برے باں سارت چو برپء بدان
 پہ ترا داراں بدی بے زند بہ باں
 من بدان ہمبل اگاں پہ وت بدان
 گار بیت تئی جند چہ مئے کینگء
 کورمہ کن چو منزل ء کشک ء پداں
 چہ ترا من شریء لوٹء کنناں
 بے میارئے دوست منی تو من رداں
 چو گنوکاں زانت ء من واہگ کنناں
 چہ وتی چاگردء اے نا سرپداں
 طائر انت سرسوجء تئی بے گواہ بلے
 تو وتء را گار گنگ پہ کیگداں

وهدے گم چه سنگت ۽ حداء گیش بنت
 دَرَج انت جان ۽ ۽ شتمین ریش بنت
 گل مه کن او ملکہموت چو پیرا
 اے بری ہم تیزیں گنت تئی نیش بنت
 گجتانی توشگ انت گم مہشرء
 چوں کن انت بے گم کہ وهدے پیش بنت
 آ کہ دار انت ترس ہدای ماں دل ۽
 آ کدی پزور چو گامیش بنت
 سئی ۽ طائر در آمد بنت وتی
 ۽ در آمد دوست ۽ برات ۽ ہمیش بنت

۹۵/۳/۱۶

کراچی

دیدگانی روک تو ءِ ثور توئے
کورائ پھک ءِ چہ منا کہ دُور توئے
دل نہ بستگ من پہ ہور ءِ بخت ءِ
گزمین گلباگ منی ءِ ہور توئے
پہ بہ ترساں چہ گماں چکپروشمیں من
کہ منی گموارئے تو گمزور توئے
بیت وتی پیری ءِ مارگ چوں منا
پمنا کہ دانما نوک سور توئے
روپ ءِ بر زورا کاں گوں زورا کیاں
دم منی اوستانی تزندیں صور ، توئے
ریتلگ انت تزند آپ ، کہ پہ طائر ءِ
تو شراب بے رسکیں انگور توئے

۹۴/۳/۵

کنزک

تو منی ہمبہراہ داری گت نہ گت
 من ترا ہجبر میاری گت نہ گت
 تو منی در ور نئے مرچی گوشئے
 اے ہبر تو زاناں پاری گت نہ گت
 اُمز گوست بید چہ وتء کے دگہ
 ما وتی جندء و داری گت نہ گت
 سک منا تورینت دو پوستی ء تئی
 من بلے پریات ء زاری گت نہ گت
 جار وتی جاہء وتی حقیں ہبر
 گوں ترا پہ بے تواری گت نہ گت
 دُزوہگ ء شگر انت اے پراہیں پڑا
 ما وتء راچہ تو ساری گت نہ گت
 آپرے سربیت انت ہمبلاں ، طائرء
 لنت ہشک انت بھت ء یاری گت نہ گت

۹۵/۴۲۰

کراچی

بے میار انت آ کہ شانک انت پما ڈوک
 تئی میار انت تو گتگ مارا گنوک
 زیک ترا ما دیت گوں بدواہء وتی
 دوشی دُزائیں شپ مئے سگگ لاپء توک
 دروءء من ریٹائیء شر سرپداں
 دوست پمشکا چو منا بنت ایں رٹوک
 ہر کسی دیوانء تو براہ ء سپا
 پر منا کرتگ وتء تو عیدء نوک
 رندا جن بد کولیء تزنء منا
 پیرا رھنیں زبانء جندء موک
 شات مارا دوست نہ بوت چوزاتنگ ات
 جنت دستء چمء مئے چمانی روک
 گم مدکن طآرچہ گیشء شمتیں گم
 وارت جانء گوشتء تئی چوکہ دروک

هر گؤرا روک انت آس منی شهرء
 گشت گوش بے کسآس منی شهرء
 دمک دمکء کلاش منی هندء
 لوگ لوگء وتاس منی شهرء
 چه گلگ دُنیاں گوں کہ جنده
 دژمن انت پراسء پراس منی شهرء
 مرچاں آپء بدل سروک راجی
 تنگ انت هونء گلاس منی شهرء
 من تئی دژمن تو منی ، پرچه
 کس نہ کنت پٹ و پاس منی شهرء
 چک چورء جن جنوزام انت
 زار جن انت پسء ماس منی شهرء
 طائرء بال پر ناں دهکانء
 مرچی دستء انت داس منی شهرء

وتاء هروهدے تھنا مار ایتگ من
 جھانء یکیں تنی راہ چار ایتگ من
 منا بے اوستیء سوتلگ لوارء
 یوانء اوستیء تنی ساسار ایتگ من
 جدائیء سوب بھت بوتگ یا تو
 بلے دائم وتاء ڈوبار ایتگ من
 بہ کن جست چہ شپ ء استار ء ماہء
 کہ تنی گستانیء چوں نار ایتگ من
 گنگ سالونک وتاء کیگدھیالاں
 ترا بانورء چو سینگار ایتگ من
 شت انت آروچ کہ ڈیک وارت، پہ نیمون
 مدام تو کلن ایتگ شھکار ایتگ من
 ردیں پگہء کلات مھرائی طائر
 گل ء لیگار ایتگ پدگار ایتگ من

سرشپ انت سھب انت یا کہ بیگاہ انت
 مے خیالاں آ چاروگی ماد انت
 کشکے پر کنگ کشکے گل پوشیں
 یکے پمن ء دومی تنی راہ انت
 زیک ننا سارات بھت منی واپ ات
 مرچی من واپاں بھتوں آ گاہ انت
 مھر بیلواد انت دوست ہما انت مے
 ہند ہما ہند انت جاہ ہما باہ انت
 مرگ ء نیمون بیت تنی عا طائر
 آ کہ تنی ساہ انت آ کہ اردء انت

۹۵/۱۱/۱۳

لنرک

باز انت شاعر ماں جھانء باز بیت
 لھتےء مے ایوکا شوہاز بیت
 نیست ر جنرے وتی سُدء سا
 گوں تاسسا منی چون گواز بیت
 جزماں کہ زارے رباب مے پر شنگیر
 روپے نسبت کہ سرجم ایت ء ساز بیت
 آما بیت پاشک ہر چیریں ہر
 دژمنے چو دوستے ء ہمراز بیت
 جت سفر بارانیء نوں پتا چے
 بیت پیادگ نئے ء کئے جماز بیت
 کن ووستاں دژمنان نیست ات گمان
 چو سبک ء بے ہرید گراناز بیت
 پھر بنا انت ہمبلوں مرچے بے
 باندا حارہ شیناں ہم ناز بیت

کینگ و مھرء انجیں و کالے
دشوکیں گے نہ بدیں ہالے
زند ہزائم شکل و شہدے
پہ کے بلکیں ، پنا جنجالے
سیت و تاوان و چے کناں ٹرس و
نہ منا مال و ناں کہ بنمالے
دور بوتیناں دریگتے چہ تو
بلکیں دیم دات تو پنا ربالے
ہشک انت تئی زانت و بلی سرچمگ
چون پر بندے شیرکنیں گالے
چم راہ و بنت نیت دل و تاہیر
سر نہ بیت داں کہ دوست و احوالے
رتگ ات بال پہ ہند و تئی ہمبل
طائر و بوتیں بانزل و بالے

داں ہدا ء سر زمین ء اشتگاں
 نشتگاں من پہ مرادے نشتگاں
 سبز باں نہ کہ مراں ناں گیمران
 باریں چونیں دستے ء من رشتگاں
 مارنگ مئے سٹک دلی ء بزگی
 زار جنگ آزمان ء جزماں پرشتگاں
 سوٹک ترا کستانی آس ء گرت پُر
 بے وسیء انگراں من برشتگاں
 شر نہ بیت ھج کار طائر بے منا
 پُر ھریدیں من ھما سر رشتگاں

۹۵/۸/۱۵

کنزک

گم تئی راجی گماں گوں ہور بنت
 اے ورنٹ ہوناں منی پزور بنت
 راجء بے سخی تئی بے زانگی
 پمنا دل درد بنت ء دور بنت
 روچے کنیت مئے دیدگاں بے نور کنوک
 بیرگہ دزموش کن انت ء کور بنت
 من کدی زانتگ کہ چونجیں شپاں
 روچ ہم بھت ء منی تامور بنت
 بھت وھدے کارمہ کنت طائر بزبان
 شیر کنیں کند ء شکر ہم سور بنت

۹۵/۷/۱۲

کراچی

جن ءے چو منجبل ءے تو جوش زاناں
 سچ انت تئی جنء لنت من چوش زاناں
 کن ءے شور ءے گج ءے گردے گج گنو
 نہ انت برجاہ سرء تئی بھوش زاناں
 چہ ریپکاں نوک گلیں ندکاراں روچے
 کن ءے تو چہ ادب دلپروش زاناں
 من نکشے تئی دل ءے ہلاں رواں دوست
 نہاں داں زندگ ءے پر اموش زاناں
 من تیلانک سہت انت تئی دیم تھار بوت
 ترا تورات منی گورموش زاناں
 بیس ما دور کپ ءے مے ترانگ ءے تو
 بے بیٹنگ کن ءے دلوش زاناں
 توار ءے راستی ءے کنیت روچے طائر
 پہ ینت کز ہر دوئیں تئی گوش زاناں

ہر کسی دیمہ تو جن نے زنگہ
 کن دوست نے تو سپ مے عجب رنگہ
 من گوشاں راستیں چو پمشکا تو
 ساڑی نے گوں من دائما جنگہ
 دراج زبانیء باج برے دائم
 نوں مہے ایمن ء مہور بنگہ
 انچو بیزاراں او منی بدواہ
 تئی مکنداتاں نوں من ہمرنگہ
 ایرجن نے مارا ہر کجا زاناں
 کم کن نے نیلی جندہ پارسنگہ
 کور نہ بنت راستے مے وڑیں راہشون
 کس نہ کنت ساربان تئی وڑیں لنگہ
 ناچو نمیں دنیا المہ نچیت
 ساز بکن طائر پیرا چنگہ

زانگ گوازینگ چہ سرا سر آپ
 چو پمشکا تچان : انت سگر آپ
 آپء پڑین انت آ کہ براتانی
 پُشیں بے آپاں گوں وتء بر آپ
 چو منی لفاں ہشک ئے کور پمن
 وارت سیرا مدامی لشکر آپ
 سوچیت ہلکء گوشے سمین سارتیں
 آس گواریت نہ گواریت جمبر آپ
 تلوساں بے تو من منی ارواہ
 چو کہ ماہیگے پلپٹیت در آپ
 بکن سد سال وپا یلیں طائر
 چو کہ پیشیگاں تاسے تو ور آپ

کنناں وندے تئی جنڈء میاریگ
 بیاں وت سر جمیں زندء میاریگ
 برے دوداں برے دلپاکیں شہء
 برے سنداں کنناں رندء میاریگ
 نیا۔ تو کن ءے پہ دڑوگیں پر۔ چے
 منا گوں کول ء سوگندء میاریگ
 مے بھتء ات سدگ روچے چئیء تو
 کن ءے مپتا آ، سر سندء میاریگ
 نہ جوکیں بچار دھرا کہ طائر
 کت کی گوں یکیں گورگندء میاریگ

۹۷/۳/۱۸

کراچی

مرچی پہ دو راہ وئی
 کئے بھر کنت سادہ وئی
 بل راہدگاں رُتِ راہاں من
 تو تچکیں گر راہ وئی
 سنگ پُرانت راناں، بلے
 چوں مل کناں جاہ وئی
 دوست انت سادہ ہر ہالے
 فقیر وئی شاہ وئی
 جھلکت نقاب تو، گیت گوشے
 دیم چار دہی مادہ وئی
 بل انشپہ ————— ی محبہ نانی
 راہ وئی گراں صباہ وئی
 گناہ انت بے گناہی تنی
 طائر بمن گناہ وئی

گم دنت بزاں بے گم نہ انت
 پھن ہمے ہم کم نہ انت
 چے بیت باندا پو منا
 کئے ادء دلجم نہ انت
 اوپارے شاہ نند پاد میا
 کہے گمء سرجم نہ انت
 دل سیہ مہ بے گوشنء الاج
 ملا دوا ء دم نہ انت
 بھت ء بچار کہ گیگیء
 کس چو منا بے گوم نہ انت
 جی کاجوے آپ مئے دلء
 درور تنی زم زم نہ انت
 شری نہ کنت گوں طائرء
 ندر پہ ہما بد ہم نہ انت

روچے کیت رنجِ اے سد ایت استار کپ ایت
 گوشاں مئے ہم وشیانی جار کپ ایت
 لیک وتی مہرم منا کول انت کہ دوست
 سر کپیت ہر جاہ سرء تئی شار کپ ایت
 روچے جزماں چہ نزوریں کوپگاں
 داتگیں تئی اگدھانی بار کپ ایت
 چو مکن ڈالچار منا انسانے یاں
 مردمء گوں پوڑےء ہم کار کپ ایت
 چو گیا بیتگ گمان کہ نان دَمیں
 بیت ایں طائر اے وڑا چمدار کپ ایت

۹۶/۷/۱۲

کنزک

ما ترا ارواہ ء ساھے لیک اتگ
 پاکدلی تو مئے گناھے لیک اتگ
 بیتگوں وت سیہ ایں شپ کہ من ترا
 روشنیں پہ وت صباھے لیک اتگ
 شپ بزیاں مہر تئی، دیم گرد کیں
 چار دھی دائم من ماھے لیک اتگ
 ساپیں تئی گیوار وتی پہ منزل ء
 ما دن ء من تچکیں راھے لیک اتگ
 من وت ء را تئی در ء پنڈو گریے
 ء ترا یک بادشاھے لیک اتگ
 پڑپادیاں هلک تئی، تئی دوستی ء
 ایمن ایں من ہند ء جاھے لیک اتگ
 زار ترا نک ء دریاں تو دژمنے
 شمیم طائر دوزواھے لیک اتگ

چہ تئی رنج ءِ گمء بے گم نیاں
چوں کنناں چہ وت بے دُجُم نیاں
پشت کپتاں پاکدلیء چہ وتی
زانتء چہ توجھ پیا کم نیاں
اے جھان بیگانگے لیک ایت بے
تو مہ گوش کہ من تئی مہرم نیاں
من نیاں دوزواہ کسی دروگے نہ انت
شگر لونان پہ کسء بد ہم نیاں
نیستے یاں نابود یاں شیرک مہ بنے
پہ وتی رکینگء بے گووم نیاں
راست ایں تئی نیم بُندگی توریت منا
بزن بے وت انگتا سرجم نیاں
جھل انت دائم دیما دوست ءِ دژمن ءِ
شگر انت طائر آ من جھلیں چم نیاں

دل اگیاں چہ تنی جھانء پُڑشتگ ات
 من و تء را دیریں ہمبل کشنگ ات
 بے ویء گپ اگاں بوتیں گپے
 چیردات چہ وت تراگوں گوشنگ ات
 تا اگاں بوتیں ے بلی پاکدلے
 درکے نئی نیمگء شیشنگ ات
 جاہ مدرتیں مھرء تی ، اے دل منی
 لبگء اسیابء زاناں درشتگ ات
 یک بڑے ایکیم گتیں تو ، طائرء
 سد بزا دل چہ ترا چہ ششتگ ات

۹۶/۸/۳

سہرہ

تو رو دینک و تی بالاد پنمن
 اسدیگ چون نہ بنت تئی سیاد پنمن
 نہ کرزاں آ زمستانی شپاں کہ
 گوں استاراں کنگ تو نیاد پنمن
 نہ پھر یزات وت ء من ، بے میارے
 تو زہمت کش اتنگ سک زیاد پنمن
 پہ تو من سستگ انت دودانی سانکل
 بکن تو ہم وت ء آزاد پنمن
 سد کہ چوں نباں ڈکال ء بائے
 تو دینک کنگ آباد پنمن
 پیشہ کس کپاں کہ تو میائے
 مہ بنت ایں آبلہ تئی پاد پنمن
 نہ لوٹاں کچ دگہ نیادانی طاز
 نہ بنت نجاں چہ کم آ ، یاد پنمن

۵۰/۸/۱۲

کنرک

دامنِ مجلسانی توکءِ نئے
 بلے پمن چو عیدِ نوکءِ نئے
 توئے نازرک پہ ہرکسءِ ، پمن
 دل گُلءِ پرچیءِ چو ڈوکءِ نئے
 تنی جدائی چوں کورنہ کنت این دوست
 مارا چو دیدگانی روکءِ نئے
 منی بے ساریءِ سوب واری
 ترا چون انت کہ چو گنوکءِ نئے
 سیر ہر کس تنی گندگءِ پرچے
 طائرءِ پہ تو چو گروکءِ نئے

۹۶/۹۶

کنزک

بد گوشگ دست ء لتارگ ھیل کتگ
 تو ، بلے ما گوشدارگ ھیل کتگ
 کول گنگ بچگ اگاں تی ہادت انت
 ننداں من تی راہ ء چارگ ھیل کتگ
 تو کتگ دائم پشل ، من تی درء
 چون کناں دست ء شھارگ ھیل کتگ
 تو مہ گوش گر یواسک ، تو زان ئے چئی ء
 دیدگاں مئے ارس ء گوارگ ھیل کتگ
 بے میارئے گوں دو پوستاں نشگ ئے
 کہ دو پوتی مرچاں بارگ ھیل کتگ
 وت میاریگ بے مہ گوش کہ طائرء
 دزگھاراں مرچاں نارگ ھیل کتگ

۹۶/۸/۳

کنزک

باندہ جزماں در ورےء دپ کپ ے
گھتر انت همبل مروچی کپ کپ ے
برمنی محرء چراگء گوں وتء
منزل این دیر بلیس جاھے شپ کپ ے
چہ وتی بستارء برزیں کندگء
بنے دپء دنتاں نوں ایر کپ کپ ے
کپت ے تو بیٹنگ نیاں زاناں ترا
توھمائے چاتء ہم پہ نپ کپ ے
چہ سرا بے چارگیں اے طائرء
روچے جزماں بڑگیء تپ کپ ے

۹۶/۸/۲

گنرک

گوں رَدیں گپِ ءِ مپتِ ایں باؤستاں
 باج برے داں کہ تو کد تو چہ کم دستاں
 تو پہ بد زردی گوانک جت ، زانت ءِ
 سگدلی گند پہ مچگ رستاں
 تزن بجن ہر جاہ تو منا اہر جن
 سکن اش داں کہ زندگاں ہستاں
 ریتک منی راہ ءِ تو مدام کنگ
 منت بدیں روتی من پہ گل گوستاں
 کارواں سگیں منزل ءِ سر بوت
 مٹگ ءِ تو گوں کیگ ءِ کستاں
 واگ من شہر ءِ زپ اتگ پہ زانت
 گل مہ کن کہ من مُجتسی نستاں
 حال مستی ءِ لذت ءِ جست کن
 طائر ءِ یمیں تو چہ حال متاں

۹۷/۵/۸

کراچی

کناں ناں سر پداں سر پد مروچاں
 دیاں جنءِ وتی من رد مروچاں
 ہمایاں شون دات من شریءِ کشک
 ہما لیک انت منارا بد مروچاں
 دروگءِ جاہ کتگ بنداں دلءِ تنی
 نہیں ایت دروگ تنی چوند مروچاں
 اے زانتءِ دھرءِ ہم بیت ایں گمان کہ
 دت انت مردمءِ شہر انت لد مروچاں
 گوں نوکیں ہمبلاں دلگوش انت ہمبیل
 منی یاتاں کپ ایت انت کد مروچاں
 اوئے دیوں پہ بات گندایت مناء
 وتی دیما گرایت، کیگد مروچاں
 سپا انت زیکت ہمک دیوانءِ طائر
 ماں بازاراں چن ایت کاگد مروچاں

۹۷/۵/۱۱

کراچی

اشریانی چانگوں گار انت
بے سما یاں چو زانگوں گار انت
لبر شنگ شانگ انت چون بنداں شعر
وشیں گالانی شوانگوں گار انت
تتاں شوہازء زانتء ارواہء
ندگء نیل انت ترانگوں گار انت
سکیء چیر دنت کئے منا کوپگ
آ کہ بیت دائم پانگوں گار انت
پہ کھاگ زیرے ، آکاں من طائر
پشکراں دُرء دانگوں گار انت

۹۷/۵/۱۷

کراچی

آ کہ پہ گاریں بارگء نندایت
 سر جمیں زندء نارگء نندایت
 زار پہ آئی ، تو م ڈکالء
 چندیت هورء گوارگء نندایت
 آنہ بیت زندگ کہ وتی زندء
 پترء پُرسء دارگء نندایت
 دلجمان کھیت انت دوست کشء روچے
 مئے دلء دردء مارگء نندایت
 ہر کسء اشتاپ پہ وتء طائر
 کئے تنی راہء چارگء نندایت

۹۷/۵/۱۶

کراچی

نہ بنت ٹپ آزیگیں درمان اِدءِ مئے
 کپیت سر کئے بزانت باریں کجا مئے
 من جزماں گزک بیت مئے اوست ءِ بو جیگ
 سرا توپان ءِ واب انت ناھدا مئے
 روائِ گپ دیما ناروائِ؟
 مہ کن اے گپ ءِ دیما ناروا مئے
 سرے اِشت پہ وت ءِ ناں بوتیں وت سر
 سرءِ ہیرءِ بکنت نون وت ھدا مئے
 ماگوں وت بُرت ترا آزمان ءِ سرکت
 تو مارا دور دات ایش ات دوا مئے
 ہو داری کہ چہ آگیک ءِ تی
 پہ دوستاں گپ دپ ءِ مرچاں زامئے
 مجیز طائر دل ءِ کہ سکئی ءِ روج
 روانت واتر کن انت وش پدا مئے

۹۷/۵/۱۵

کراچی

من پیرگہ شمشک ترا
 اے گپ گیا گشک ترا
 آسء مٹرس دل ، من دلے
 گوں زم زمء شمشک ترا
 گپتگ گماں ارواہ منی
 تو گوش گیا گشک ترا
 جی سرگولپء کہ پہ منا
 بو غ نبس نی مشک ترا
 چون آرت نہ بے کہ جنترء
 طائر گمء دوشک ترا

۹۷/۵/۹

کراچی

کنیت سراتنی ترا اے زانگ بیت
 آرت یک سیرے چنت چانگ بیت
 آ کہ بکیت آئیء بھتء
 روچء شپ ذگریں ہونء شانگ بیت
 چو گیا زانت ادلسء بانگ
 بے گشان بیت بے بشانگ بیت
 دروگء زردوں گبول نہ کنت، راستء
 گوشاں دژمن منی زمانگ بیت
 کورتی پھم، دوست منی زانتء
 گوں ترا چون کتاب وانگ بیت
 پے دلء جنت گوارت مرگء پد
 آ منی کبرء کنیت پانگ بیت
 دانما شنگ نہ بیت لگ طائر
 کنیت یکے اشانی شوانگ بیت

دل گماں بارغ بہ بیت ایں چند از اب
 چون کنیت آرام چہ پیا کنیت و اب
 کد پُرش ایت تاموری مئے گلن ء، کدی
 چست بیت دیم ء تی پما نقاب
 دست ہرک انت لاپ شنگ گل ء بے
 انگتا لیکیں وت ء میر ء نواب
 عافلاں راہ تاب دات بوت انت بدل
 ما ہما ء مئے ہما جوریں جواب
 سگ ایتگ واری ء دیستگ رنج باز
 راہ نداتگ انگتا ما راست ء تاب
 زانتگ ما اگدہ وتی نیکی سنگ
 ناں پہ نام ء بھت ناں کہ پہ ثواب
 نام بست طائر جہان ء لانگو مئے
 روزی گرت انت ماوتی چنگ ء رباب

گیش بنت رنجی زراب، کس ء مه گوش
 دل پچیت چو کہ کباب، کس ء مه گوش
 واری ء ڈکال ء مھر ء دوستی ء
 ہر شپ ء تو گند واپ، کس ء مه گوش
 مرک ء دردانت مرچاں جی جان ء بدل
 برانز مه گر تو جور جواب، کس ء مه گوش
 زانت مَز ء ہر کے نیک ء بدع
 چے گناہ ء چے ثواب، کس ء مه گوش
 وت بہ وان ء وت بز ان وت کن عمل
 چے نبشنگ ماں کتاب، کس ء مه گوش
 روزی زیمیل ساز عبادت لھتے ء
 وت مجن چنگ ء رباب، کس ء مه گوش
 مُردا مارستانی دیما چو منال
 وت بنے طائر ازاب، کس ء مه گوش

مودہ کیا ہست مرچی مھر ء مجبئی
 ہیداں اژناگ انت ادء ہرکس وتی
 چو گنوکیس دوزھء زانیں بھشت
 ہورلوئیس ماجھانء جنتی
 ہستیء مئے بیت زانگ صبرء جند
 کس مہ دنت ایں سوج مارا تاگتی
 ما گوں نیزگاری وتی مانیں بلے
 روچے تی کنت گار ترا بے ہاجتی
 ایوکی دوست انت پمشکا چو منا
 دزست روانت ہمبہراہ انت گوں من
 مَجْتی
 کد کدی بیت کہ منی ناگک تم انت
 کدھلاس بیت ایں تی باریں بتی
 پرچیء دلگران ئے طائر تو اداں
 روچ گوازان انت ہرکسی بے لذتی

زاناں آ تک بیلاں چونیں دھرے
 نہ گنداں ایمینیں من ملک ء شھرے
 شدانت دلپاکی ء مَز ماں جھانء
 اے دودے چے وڑیں اے چونیں تھرے
 دواؤں کوش نہ انت چہ جندء حق ء
 نہ لوٹ ات چہ ترا من گیشیں بھرے
 درامد چو مہ بے تو بیرگہ دوست
 نہ بے و شان بہ کن گوں من تو زھرے
 وتی دروہنت پہ غیراں بہ بنداں
 چہ پیا ہمبلاں من مرچی پھرے
 کدی باریں پدا روج وشیانی
 کن انت واتر جن انت مئے ہلک ء چھرے
 بہ تڑس طائر بز ان واہند جھانء
 گورے رخن گورے زورا کے کھرے

او شادانی گلین گور بام جزماں
 کہ پنا چست بنت تئی گام جزماں
 نہ کرتگ اوست ۽ یل دا من پمشکا
 دل ۽ کئیت گجھتیں آرام جزماں
 منا کٹ گامی ۽ تون ۽ مجن کہ
 بیاں من گوں ترا همگام جزماں
 منا زور ۽ وتی بیت ایں سماء
 بدیت ایں ریدگیں تئی دام جزماں
 ستر گستا بہ نند نام ۽ منی گوں
 گرگ بیت ماں جھان تئی نام جزماں
 منا باپشت ۽ تو ڈوبارے همبل
 بلے تئی جند بیت بنام جزماں
 داں هست ۽ تو بہ بے طائر اُمیتوار
 دیگ بنت زرتگیں تئی وام جزماں

دیدگِ شَنزِ اِت بستگِیں نو داں
 کہ دلِ زنگاں من گمِ شو داں
 کدھا روج کئیت ، گوں منا همگام
 تو بے پُروشِ بے نہیں دو داں
 کز کن ات رنجاں بل ات دل تو سیں
 سار کتگ نوکی کے من بو داں
 نوش اتگ امرء دیدگی ترند آپ
 نیست ملار پمن پڑیں اے رو داں
 دز کشاں طائر نیست هرید وهدے
 مانکار ایت کئے مرچی وژو داں

۹۷/۷/۵

کنزک

